Biblioteca Raională
Tg.-Mureș, RAM.

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

26

JOI, 27 IUNIE
1968, ANUL II

CERERE pentru LECTURĂ în SALĂ
(se notează un singur titlu)
Autor - Titlu
Nr. Vol.
Data
Numele cititorului
Cota
Nr. vol.
Nr. inv.
Semnătura cititorului
Nr. permis

SPRE CABANĂ

„DRUM BUN, SPRE ÎNĂLȚIMI!“

Foto: Grigore PREPELIȚĂ

PLENARA COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

În ziua de 19 iunie a.c. a avut loc plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Plenara a dezbătut proiectul Codului penal al Republicii Socialiste România, apreciind că acesta oglindește realitățile sociale ale țării, ale drepturilor și libertăților cetățenești, necesitățile dezvoltării democrației, întăririi legalității și ordinii de drept în întreaga viață socială, corespunzător actualei etape de dezvoltare a societății socialiste. S-a hotărît ca proiectul noului Cod penal, cu amendamentele rezultate din discuția publică, să fie supus dezbaterii și legiferării în cadrul Marii Adunări Naționale.

S-au discutat și s-au aprobat importante măsuri în vederea anihilării urmărilor secetei și a realizării nivelului general de dezvoltare a economiei naționale, prevăzut în planul de stat al acestui an. Comitetul Central a exprimat convingerea că oamenii muncii din industrie și agricultură, din toate sectoarele vieții noastre sociale, sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, vor depune susținute eforturi pentru înfăptuirea acestor măsuri, pentru asigurarea progresului și prosperității continue a României socialiste.

Plenara a adoptat de asemenea o seamă de hotărîri privitoare la alte sectoare sociale și ale activității economiei și a ascultat informarea cu privire la organizarea municipiilor, orașelor, comunelor și la constituirea organelor locale de partid și de stat, aprobînd măsurile care au fost luate în acest sens.

În cursul dezbaterilor tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., a subliniat importanța deosebită a problemelor aflate în dezbaterea plenarei, ocupîndu-se de fiecare în parte, dînd indicații cu privire la rezolvarea lor. Măsurile preconizate de plenară, demonstrînd consecvența cu care conducerea partidului înfăptuiește hotărîrile Congresului al IX-lea al P.C.R. și ale Conferinței Naționale, reprezintă — a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu — «o expresie elocventă a creșterii continue a rolului conducător al partidului nostru în societate, a îndeplinirii înaltelor îndatoriri ce-i revin față de clasa muncitoare, de popor, față de destinele patriei noastre socialiste».

LUCRĂRILE SESIUNII MARII ADUNĂRI NAȚIONALE

Joi 21 iunie au fost reluate în ședință plenară lucrările sesiunii a X-a a celei de-a V-a legislaturi a Marii Adunări Naționale.

Marea Adunare Națională a dezbătut și a legiferat mai multe proiecte de legi printre care CODUL PENAL AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA.

ECRAN

Expoziția „Tinere speranțe“

Expoziția «Tinere speranțe» a continuat să solicite atenția vizitatorilor pînă în ultima zi, la ora închiderii. Aparatele tehnice, aero, navo și rachetomodelele, fotografiile, obiecte de artizanat, desenele și picturile celor mai tinere speranțe au făcut ca Saloanele Dalles să cunoască timp de două săptămîni adevărate zile de sărbătoare ale talentului, hărniciei și ingeniozității.

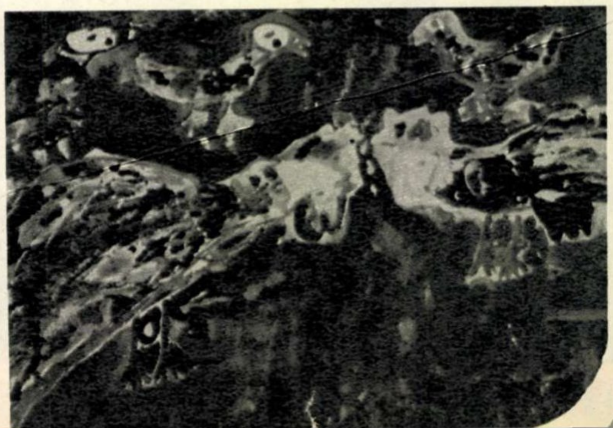

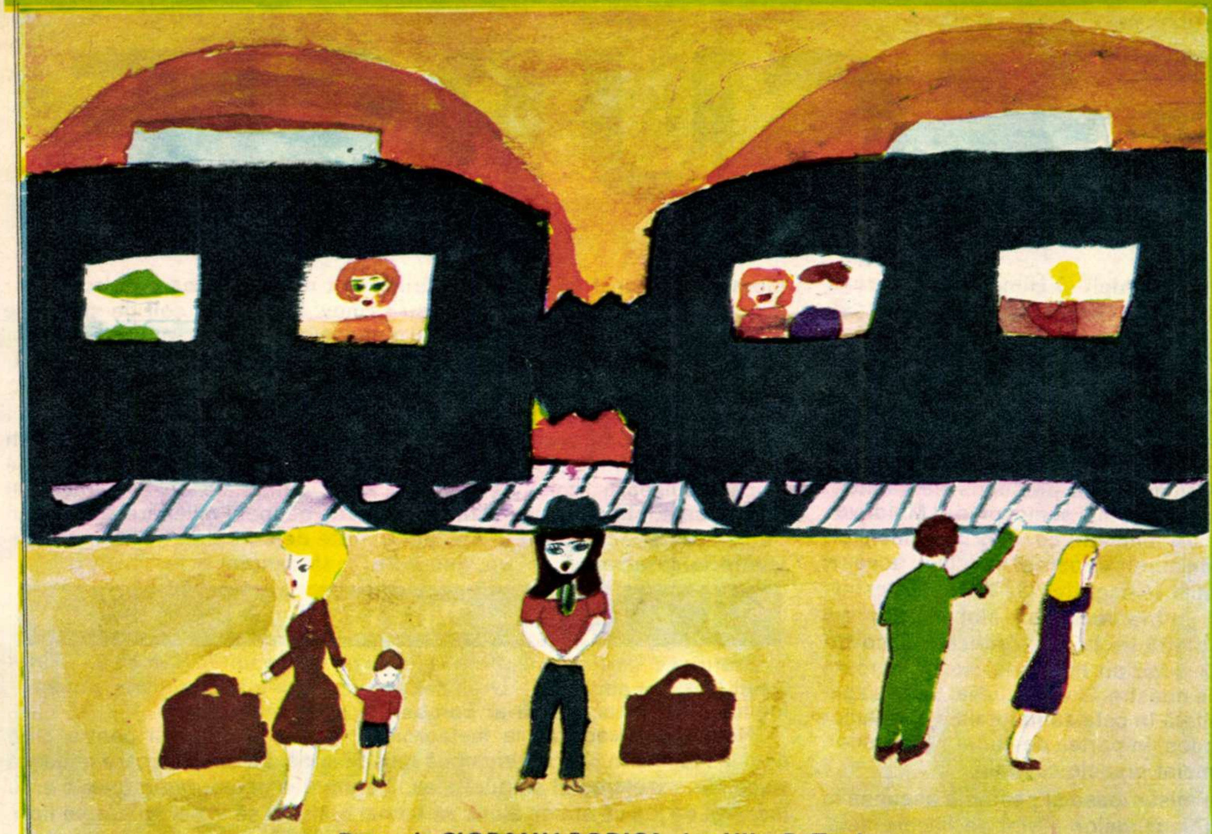

Desen de **CIOBANU RODICA** cl. a VII-a B, Turda.

ZILE DE TABĂRĂ, ÎN EXCLAMAȚII!

Explosiv
prietenos

...Și eu unde dorm? În cortul acela? Nu vreau, e prea la mijloc. Nici aici, e prea la margine. O să stau dincoace. Dar nu-l ia vîntul? A, nu mi-e frică nici de furtună, eu sînt din Constanța! Vă dați seama... Nu, nu se compară litoralul cu muntele Marea e ceva, cum să vă spun, sublim! Poftiți? De ce mă duc să joc volei? Habar n-am. Nu, nu vreau nici la izvor. Care cascadă? Poate mîine. Trist, eu? Retras?! Nu, deloc, tovarășe comandant, dar eu nu-i cunosc pe băieții ăștia. Ei sînt prieteni, au problemele lor. Da știu, nu s-au cunoscut dinainte, dar mie mi-e întotdeauna greu să mă acomodez, am o fire specială, meditativă. Așa sîntem noi, probabil că e influența mării. Prefer să stau aici. Îi scriu mamei. În fiecare zi îi scriu. Dar îi spun că sînt vesel și alerg toată ziua. De ce s-o întristez?

... Olariooo! Ia priviți unde m-am urcat! Atenție, cine-mi face o fotografie? Zîmbesc la cerere: ca Alain Delon, ca Florin Piersic... Cine a spus «ca Fernandel»?!

... Ce să fac, tovarășe comandant, dacă nu pot să dorm după-amiaza! Mi-e imposibil! Am o fire foarte activă. De ce îi trezesc și pe ceilalți? Sînt sociabil, îmi place să fiu înconjurat de prieteni! Așa sîntem noi, cei de pe litoral, explozivi, prietenoși, dinamici! Probabil că e influența mării!

... Acum ce mai facem? La cascadă am fost, la izvor am fost, peștera o știm pe dinafară. Propun o ascensiune! Se spune că acolo, pe vîrful Caprei, sînt scoici pietrificate Din mezozoic! Istoria pămîntului, vă dați seama?

... De ce nu scriu acasă? Am scris săptămîna trecută! Bine, tovarășe comandant, scriu chiar acum. «Dragă mamă, sînt sănătos, toată ziua nu mă mișc de lîngă tovarășul comandant. Pe curînd, Vasile». Cum, e o scrisoare prea scurtă? Dacă n-am timp... N-am spus adevărul? Păi de ce s-o neliniștesc! Așa mi-a spus, să nu mă mișc de lîngă dumneavoastră! Și la urma-urmelor, n-am exagerat cu nimic. Nu sînteți dumneavoastră întotdeauna cu noi? Ei, sigur că o mai ștergem prin pădure, dar tot ne găsiți!

... A! Tovarășe comandant, dați-mi voie să mă mut eu în cortul acela de la margine! Știți, e un băiat acolo, cam sperios. Se teme, zice că e prea aproape de pădure. Trec eu în locul lui! Mulțumesc! Știți, e frumos și la noi, la mare, dar aici, pe munte, e altceva. Am să vin în fiecare an!

... Azi plecăm. Păcat. Ce-i asta?! Mi-au cusut pijamaua de cearșaf! Ia să mă descos încetișor, și să-i ung cu pastă de dinți pe nas! Buni băieți. Trebuie să facem schimb de adrese.

... A venit autobuzul. Unde mi-o fi batista... Uite că tocmai acum n-o găsesc. Și ce dacă plîng? Tu nu plîngi? El nu plînge? Noi plecăm! Si ce mult e pîn' la anul...

Ovidiu ZOTTA

SERIA A V-A

1. În anii puterii populare s-a creat o importantă instituție, cea mai mare din țara noastră de acest fel unde se cercetează cele mai moderne metode științifice a mijloacelor de dezvoltare intensivă a agriculturii, precum și a culturii plantelor tehnice.

Care este numele exact al acestei instituții?

2. Priviți cu atenție desenul și spuneți cîte triunghiuri se găsesc înscrise între cele cinci laturi?

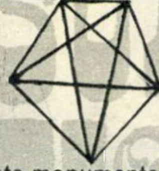

3. În imaginea de jos vedeți unul dintre cele mai interesante monumente ale naturii din patria noastră. El este de fapt un munte cu o compoziție chimică neobișnuită, care strălucește în soare cu schimbătoare irizații. În mijlocul muntelui, cu margini verzi ca smaraldul, se află un lac ce poartă numele de «Lacul miresei».

Răspundeți unde se găsește acest munte și din ce este alcătuit.

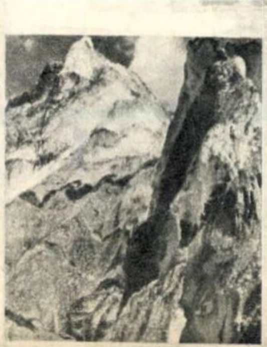

CUPON Nr. 5

Răspunsuri

1. ....

2. ....

3. ....

EXCURSIE

Născuți în puternice convulsii telurice, Alpii și Himalaia s-au izolat la înălțimi înspăimîntătoare, foarte greu accesibile, și de aceea sînt triști în solitudinea zăpezilor veșnice. Se pare însă că la geneza Carpaților noștri competiția geologică a fost fără pretenții de superlative așa că sînt mai puțin patetici. Asupra lor însă natura a revărsat comori de frumuseți, iar cărările lor și unele dintre cele mai tăinuite cotloane, au fost străbătute și cunoscute cu aproape nouă milenii î.e.n. Faptul acesta ni-l confirmă marea așezare mezolitică din poiana «La Scaune» situată la 1 328 m altitudine, pe muntele Ceahlău. E de presupus că vînătorii acestei așezări au fost *primii cuceritori* ai celui mai semeț pisc al Moldovei.

Din vechime, istoria Carpaților s-a împletit cu istoria oamenilor. Românii s-au legat tandru și sensibil de munți. «Peste ei s-a clădit aceeași limbă, același suflet, aceleași aspirații» (Geograful G. Vîlsan). Vestigii arheologice peste care s-a așternut umbra veacurilor sînt mărturii ale istoriei poporului nostru. Ici-colo o piatră de hotar, fortificații daco-romane și medievale citadele de piatră refac un itinerariu istoric parcurs de-a lungul sutelor de ani pînă în zilele noastre. Notăm cîteva: Sarmizegetusa, reședința primului stat dac, înălțată în cetatea naturală a Carpaților Apuseni, Cîmpulung și Curtea de Argeș, în partea de sud a Făgărașilor, loc unde voievozii români și-au întemeiat primele capitale.

Munții, cu tainițele lor, cu potecile misterioase și peșterile ascunse în inima lor — lăcaș vrăjit al miturilor și legendelor — sînt de fiecare dată, prilej de mare admirație pentru mintea și inimile noastre. Prin Cheile Oltețului trece o șosea ce duce spre peștera Polovraci despre care legenda spune că și astăzi, aici, mai picură lacrimile lui Zamolxes, zeul dac, iar peste veacuri s-a adăpostit tot aici, se spune, haiducul Iancu Jianu. Comunicarea om — natură, atît de caracteristică poporului nostru, a dat naștere celei mai frumoase balade păstorești «Miorița», descoperită în munții Vrancei de Vasile Alecsandri și Alecu Russo.

În mijlocul țării, la locul de întîlnire al Carpaților Orientali cu Carpații Meridionali, se înalță cetățile de piatră ale Bucegilor, cu ziduri crenelate și puternice metereze de granit, cu vîrfuri înalte, purtînd pe frunți nimb de nori. Drumeților care urcă prin Sinaia, Bușteni sau Predeal spre Piatra Arsă trecînd prin ceardacul Obîrșiei spre vîrful Omul, înalt de 2 507 m, li se dezvăluie larga priveliște a naturii — o adevărată apoteoză a armoniei și frumuseții. De aici se zărește Măgura Codlei, Vîrful cu Dor, impunătorul Caraiman și Piatra Craiului, cu «Marea Orgă» alcătuită din imense «tuburi» de piatră. Peste tot, natura a urzit o uriașă tapiserie policromă în care predomină verdele brun al brazilor cu vîrfurile sumețite spre cer, și al jnepenilor cățărați pe muchii de stînci; iar jos, spre Valea Cerbului, Valea Ialomiței, Morarul, Țigănești și Valea Șugărilor sînt risipite covoare de rododendroni care colorează munții în roșu și mov. Pe cîte un colț de stîncă se ivesc maiestuoase florile de colț sau gingașele orhidee «papucul doamnei». Adeseori crengile copacilor se împletesc cu coroanele cerbilor ce sălășuiesc aici. Cîteodată, printre crenelurile de granit apar fantomatic siluetele zvelte ale caprelor negre, pierzîndu-se iute după stîncile fulgerate de înălțimi. În decorul fabulos al munților noștri, așezările omenești pun accente vibrante de inteligență, hărnicie și generozitate. Sînt orașe în care pulsează ritmul trepidant al vieții industriale ori sate pitorești în care se continuă la scara zilelor noastre, ocupații milenare ale omului de pe aceste locuri. Sînt și așezări apărute de curînd în inima munților Dintre toate acestea noi vă vom vorbi însă despre:

15 -- 280YR -- W 4

Pentru cei care nu știu, primele cinci cifre înseamnă: România —Vîrful Omul (2 507 m altitudine). Urmează apoi consemnul sinoptic al meteorologilor aflați în acest SE al Europei, la mare altitudine.

Ne-am dus «acasă» la meteorologi. Adică la oamenii pentru care anul înseamnă în primul rînd nouă luni de iarnă. La oamenii care sfidează viscolele, izolarea și singurătatea. Ne-am dus acolo, unde stelele erau jos. Atît de jos că era de ajuns să întinzi brațul și să le culegi. Ca pe flori. Ne-am dus acolo, unde cerul României pare să fie puțin mai sus, deasupra capului. Seara cînd s-au aprins luminile, Predealul și Buștenii, Sinaia și Brașovul erau aidoma unui grațios colier de perle la gîtul unei fete îmbrăcate în albastru.

*

15 — 280 — YR — W4... A patra stațiune meteorologică din Europa A opta din lume... Un bărbat — Grigore Spiridonescu — si o femeie — Victoria Spiridonescu — soț și soție. El trăiește pe Vîrful Omul de 17 ani Iar ea, alături de soțul ei, împarte meseria și iernile, aici, la 2 507 m altitudine. Mai este acolo un băiat, Sîrbu Mihai — mecanicul stației. Anul trecut de revelion, în stație s-au aflat doi oameni: nea Gore Spiridonescu și Mihai Sîrbu. La 12 noaptea și-au spus unul altuia: «La multi ani». Ceilalți doi membrii ai echipajului de la Omul sînt: Dorin Sorea meteorolog — profesor de matematică și Pintiuță Ioan — tehnician meteorolog — care zi și noapte, la H_{40} transmit buletinele meteo. Cînd vapoarele pornesc în larg, cînd avioanele se pregătesc de decolare, cînd pe ogoare se dă bătălia pentru recolte, buletine succinte, în cifre sobre, înșirate în linii drepte ca într-un caiet de dictare, informează despre starea timpului probabil. Și dacă printre aceste cifre nu se găsesc cele care indică *cumullo*

în

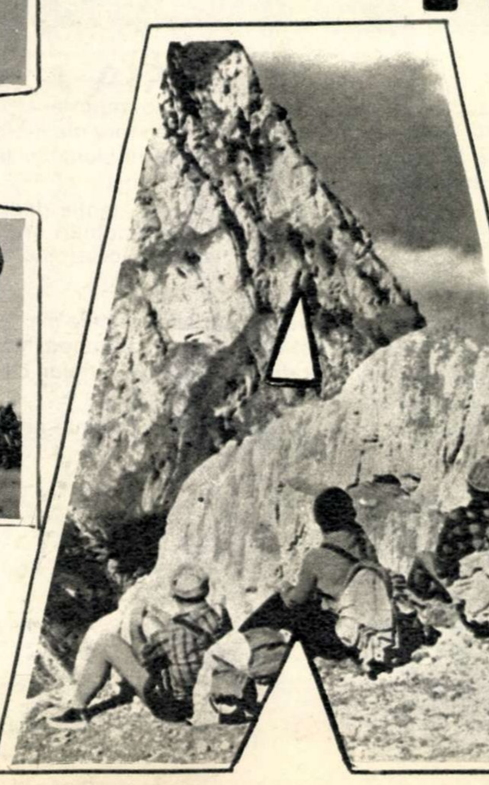

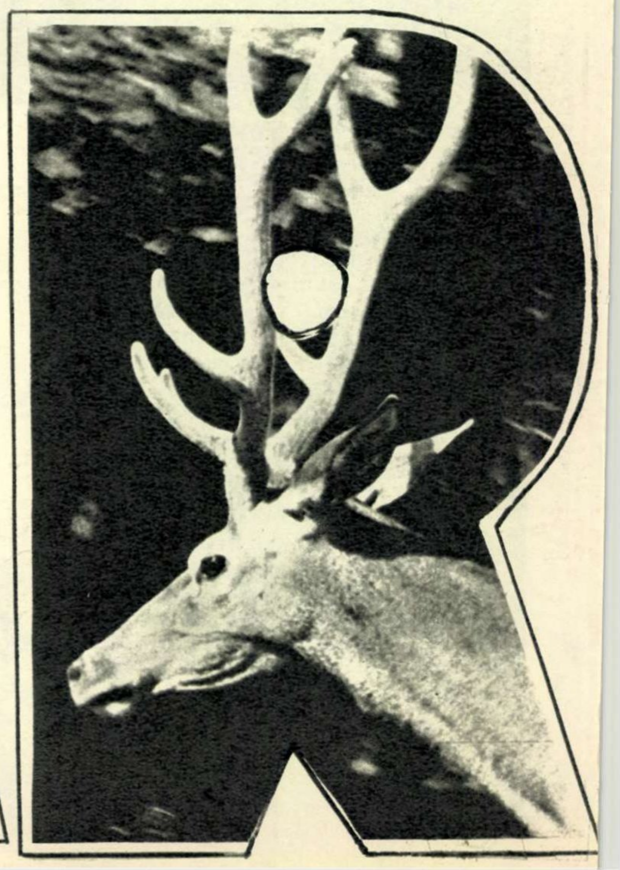

nimbus capilatus — nori atît de periculoși navigației aeriene — avioanele decolează, alpiniștii pornesc la drum.

Carpații noștri au foarte mare importanță în modificările observațiilor meteorologice internaționale. De aceea transmisiile careului 15—280 sînt recepționate cu atenție de către stațiile internaționale meteo. La H_{40}, cînd se transmit buletinele meteo, de aici de pe Vîrful Omul, pornesc prin eter voci omenești ce comunică în cifre lapidare, starea timpului. Alte voci, tot din eter, confirmă recepționarea lor. Sînt vocile unor oameni care nu s-au văzut niciodată, ale unor oameni aflați la distanțe de mii, uneori de zeci de mii de kilometri — sînt vocile unor oameni care-și pot spune totuși simplu, «colega» așa cum spui colegului de bancă în fiecare zi. Pentru că în fiecare zi mintea și inimile lor se întîlnesc în același nobil efort uman de a descifra încă un semn, de a dezlega încă una din nenumăratele taine ale naturii.

SIMFONIILE VÎNTULUI ȘI ÎNCĂ CEVA

— Ce este frumos pe munte, nea Gore? I-am întrebat pe veteran.

— Natura și vîntul cu simfoniile lui. Răsăritul și apusul soarelui. Și acea primăvară de neuitat, din 1965, cînd atmosfera era atît de limpede încît am văzut marea!

— De-aici, de la Omul?

— Da. Și malul drept al Dunării... Și munții Tatra... și multe orașe pe care nu le cunoaștem...

Nea Gore vorbește despre dragostea, rigoarea, conștiinciozitatea, cunoașterea profundă a meseriei de meteorolog. E vorba de romantism? De o fire anume clădită? Nu, la nea Gore muntele + meteorologie = rațiunea de a exista!

— Dar ce e mai greu pe Omul nea Gore?

— Iernile...

Era noapte, tîrziu, dar viscolul nu contenise. În cabană era cald. Din cînd în cînd cîte o rafală făcea prezent viscolul în mijlocul celor patru oameni din stațiunea meteo. Cineva încerca fără succes să prindă muzică. Nea Gore voise în cîteva rînduri să se uite pe fereastra cabanei. Gest inutil pentru că zăpada viscolită înfundase ochiul de geam. Deodată geamul se sparse și o fantomă betonată cu promoroacă din cap pînă în picioare, pătrunse prin geamul spart. Mirarea și surprinderea celor patru oameni din stațiune n-a durat decît o clipă. Omului care intrase cu capul în geam, fantomatic și înghețat au început să i se dea primele ajutoare. După ce și-a revenit tînărul student — pentru că student era — le-a spus celor din cabană că nu-i singur. S-au grupat 11 colegi de facultate și-au plecat din Bușteni, pe Valea Cerbului, prin Coștila, spre Vîrful Omul. El mai era cu încă doi colegi. De ceilalți opt nu mai știau nimic... Opt tineri erau deci în pericol de a se rătăci, de a fi luați de-o avalanșă. Timp de pierdut nu mai era. Doi bărbați — nea Gore și încă un meteorolog au pornit imediat în viscol și în noapte. După zece minute de drum era aproape cu neputință să se mai realizeze drumul înapoi spre cabană. Au pornit-o în jos spre Valea Cerbului. La ora 4 dimineața se dădeau îngrijiri întregului grup de 11 persoane. Toți cei 11 colegi fuseseră salvați. Meseria de meteorolog înseamnă în cazuri ca acestea omenie, cutezanță, sacrificiu.

Aceștia sînt membrii «echipajului» de pe vîrful Omul. De acolo de sus, din singurătatea lor, zi de zi, la ora H 40, pe vreme de viscol năprasnic sau furtuni nemiloase, ei transmit datele cu care se alcătuiesc buletinele meteorologice.

TRECEM PE RECEPȚIE

Tendință barometrică, cantități de precipitațiuni, starea suprafeței solului, grosimea stratului de zăpadă, nebulozitatea norilor... Starea timpului de la senin la cele mai grele perturbații. Probleme cotidiene ale meteorologilor de pe Omul așteptate în întreaga țară, recepționate de stațiile internaționale meteo.

Și altfel de probleme: probleme ce nu se consemnează în nici un cod sinoptic internațional special. Un fel de SOS, al oamenilor aflați în primejdie, către acești oameni de pe Vîrful Omul care nu pregetă, pentru care vremea, bună sau rea, este climat de muncă.

Eroism? Cu siguranță! Eroismul oamenilor poate arăta și așa.

……

Însemnări de
Elena SKIBINSKI
Ileana PIȚA

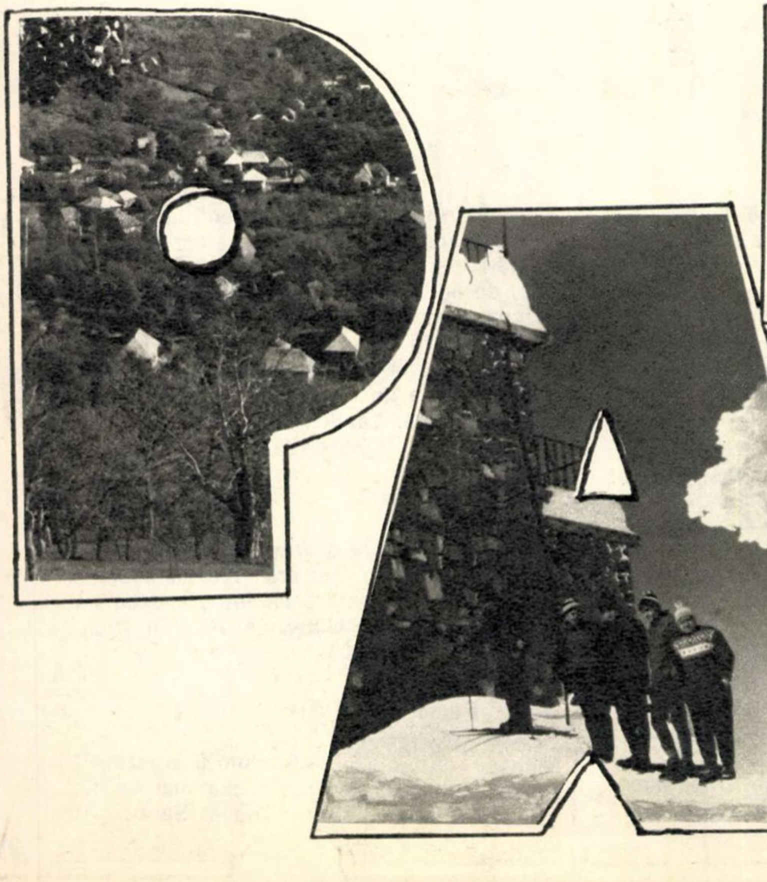

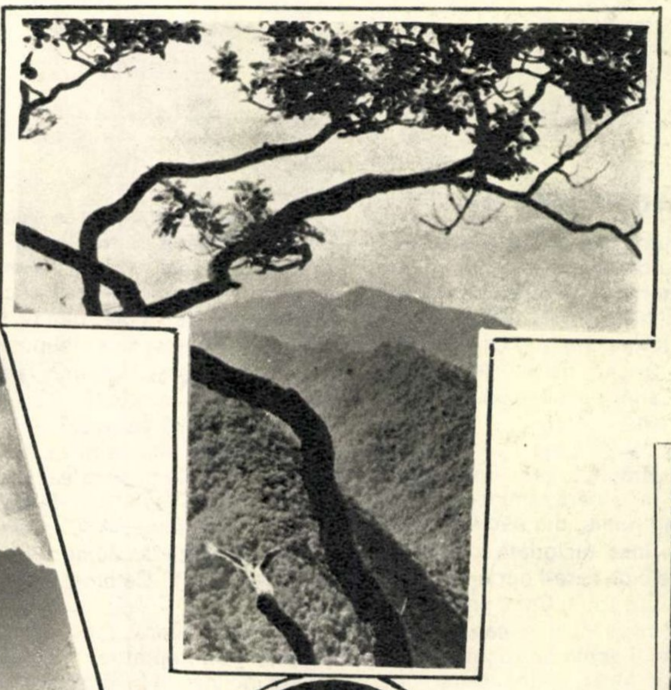

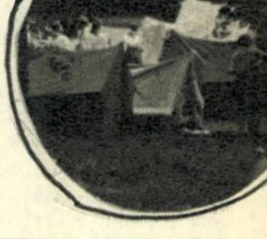

Pălăria de plajă.

Schiță de COSTACHE ANTON

Landi purta o rochiță albă cu picouri roșii. N-o mai văzusem niciodată în rochița asta și-n prima clipă nu mi-am dat seama că era ea. Am recunoscut-o însă după mers și după cozile pe care și le așază deasupra frunții ca pe-o coroană. În toată școala numai ea poartă așa cozile. E înaltă, subțire, (cozile o fac și mai înaltă) și are un mers ușor, parcă plutește. M-am ascuns repede după trunchiul unui castan, cu gînd s-o urmăresc. De vreo trei săptămîni o urmăream peste tot, la școală, pe stradă, acasă. Landi stătea într-o vilă cu gard albastru de șipci și o livadă mare unde erau tot soiul de pomi: cireși, vișini, meri. caiși, nuci, gutui. Vila avea un turn rotund și înalt ca un minaret. Vreau să spun că se înălța cu mult peste acoperișul de ardezie. Acolo, sus, Landi avea un fel de împărăție. Eu mă strecuram în livadă, îmi umpleam buzunarele cu cireșe sau cu mere și mă urcam în nuci. Erau într-un loc cinci nuci bătrîni, cred că erau cei mai bătrîni nuci din tot orașul. Coroanele lor se uneau și formau deasupra livezii o insulă întunecată și pletoasă. Ascuns în umbra acestei insule o așteptam pe Landi să urce în camera din turn. Îi auzeam întîi pașii, pe treptele de lemn. În livadă era liniște și pașii ei se auzeau zdupăind grăbiți pe scară în sus. Camera din turn era rotundă și-avea spre livadă un balcon cu grilaj de fier și două ferestre înalte. Prin ușa de la balcon și prin cele două ferestre vedeam tot ce se întîmplă în cameră. Landi intra cu servieta sub braț, o lăsa pe masă și se repezea la scrinul vechi de palisandru, unde își ținea păpușile (nu le-am numărat, dar cred că avea o duzină) și începea să le așeze peste tot. Pe covor, pe cele trei biedermeire (unul era cam șchiop) pe canapeaua mov, pe masă. Așeza apoi în mijlocul camerei un pupitru înalt, de lemn, își acorda vioara, se înclina ca în fața unei săli de spectacole și începea să cînte ceva, n-aș putea spune ce, nu mă pricep la muzică, era însă ceva frumos. Păpușile o ascultau toate cu atenție și la sfîrșit aplaudau, sînt sigur că aplaudau, pentru că Landi, se înclina adînc în toate părțile, așa cum te înclini cînd ești pe o scenă mare și sala vuiește de aplauze. Uneori urmau și alte bucăți tot atît de frumoase ori mai frumoase, iar Landi culegea aplauzele împreună cu orchestra și dirijorul, că la un succes atît de mare nu se putea să nu fie acolo și-o orchestră. Muki, o păpușă cu părul galben, care stătea totdeauna pe canapeaua mov îi oferea flori, un buchet de imortele, aceleași de fiecare dată. Landi nu observa însă că era același, îl lua fericită.

După fiecare spectacol cele zece sau douăsprezece păpuși se retrăgeau prin ungherele întunecoase din scrin. În cameră rămînea numai Muki. Poate că avea alt nume, din ascunzătoarea mea nu-l auzisem însă niciodată și-atunci îi împrumutasem numele pe care-l purta păpușa lui Cat. Nu știu dacă v-am spus, Cat e sora mea mai mică. Landi venea lîngă Muki pe canapeaua mov, îi împletea codițe, îi schimba rochia, apoi o asculta la franceză. Muki stătea prost cu pronunția, nu învăța cuvintele, ori Landi era o profesoară prea severă, pentru că se enerva destul de repede și striga:

— Nu-i bine! Encore! Encore!

Acum, Landi a trecut pe lîngă castanul după care mă ascunsesem, dar puțin mai încolo s-a oprit și fără să se întoarcă, a întrebat:

— Ce faci, Adrian? De ce te ascunzi de mine?

Cred că dacă în clipa aceea ar fi început să ningă, n-aș fi fost atît de uimit. M-am desprins de lîngă castan și-am început să bîlbîi niște explicații tîmpite:

— Nu m-am ascuns. De ce să mă ascund? Am pierdut o monedă de trei lei. Mi-a sărit, nu știu cum, din buzunar. Voiam să merg la un film.

— Eu am crezut că te-ai ascuns.

Spre și mai marea mea uimire, Landi s-a întors să mă ajute să găsesc presupusa monedă pierdută. În timp ce se uita prin iarba din preajma castanului, m-a întrebat?

— Ce film voiai să vezi?

În materie de filme sînt as. Știu totdeauna și cu ochii închiși ce filme rulează în oraș. Vorbesc de filmele de călătorii sau de aventuri, care mă interesează pe mine. Am spus repede:

— «Ocolul lumii în 80 de zile».

— Nu l-ai văzut? Ce bine! Mergem să-l vedem împreună!

— Nu mai am bani!

Landi și-a îndreptat rochița, a făcut o piruetă, apoi s-a înclinat ca în fața celor zece sau douăsprezece păpuși din turn:

— Nu-i nimic, te invit eu. Trecem întîi să-mi cumpăr o pălărie de paie. Peste două zile plec în tabără, la mare și n-am pălărie. După aceea vedem «Ocolul lumii».

Nu-mi aduc aminte ce-am spus. Știu atît că inițiativa ei m-a dat gata. Nu-mi pusesem rotilele, sînt sigur și totuși eu cînd am făcut primul pas lîngă Landi, mi s-a părut că alunec pe rotile. Senzația asta m-a încercat și după aceea, aproape tot drumul, dar nu i-am mai dat nici o importanță. Aveam grijă s-o n-o iau prea înainte, sau să nu rămîn în urmă. Pînă în centru, am intrat în zece magazine, Landi a încercat douăzeci de pălării, dar nu i-a plăcut nici una. Devenisem un fel de oglindă. Cum își punea o pălărie se întorcea repede spre mine și întreba:

— Ce zici, îți place?

Eu dădeam repede din cap, sau mormăiam un da gros, ca un bîzîit de bondar prins sub paharul de apă. Landi rîdea:

— Lasă, că nu-ți place. Văd eu că nu-ți place.

Întrebam mirat:

— După ce vezi?

— După zîmbet.

Și-a ales o pălărie grozavă. Mie mi-a plăcut de cînd am văzut-o, dar era ora închiderii și Landi nu s-a mai întors să întrebe dacă îmi place. A alergat s-o plătească. Abia în stradă s-a oprit și m-a întrebat:

— Îmi stă bine?

— Da. Parcă ești Muki.

— Muki?! Cine-i Muki?

Uitasem că Landi nu știa cum îi botezasem păpușa. Puteam să intru în cea mai teribilă încurcătură. M-au salvat Alina și Sanda. Au răsărit lîngă noi, ca din pămînt. Își cumpăraseră și ele pălării de paie. Sanda își cumpărase o pălărie albastră, Alina una verde, cu panglici multe, colorate.

Pe Georgel, pe Goanță și pe Mînălungă i-am văzut după aceea. Dacă mă gîndesc bine i-am văzut și pe ei din prima clipă, dar îmi luaseră ochii pălăriile Alinei și Sandei și n-am dat nici o importanță faptului că erau și ei. Goanță mi-a făcut semn cu mîna și m-a întrebat vesel:

— Ai fost la școală? S-au pus listele. Ai rămas corigent la geografie.

Georgel și Mînălungă păreau și ei veseli, ori zîmbeau ca de o glumă. Și mie, ca să fiu sincer, îmi plac glumele, dar nu cele făcute pe seama mea. Zîmbesc, rîd, cîteodată răspund și eu tot cu o glumă sau cu o înțepătură, dar după asta mă prinde așa, un fel de tristețe ori simt că mi se face repede somn. După gluma de-acum (eram convins că Goanță glumește) nu m-am întristat și nici n-am simțit că mă prinde somnul. Acum s-a întîmplat altceva. Mi s-au răcit dintr-o dată obrajii, s-au întărit nu știu cum, s-au făcut de carton sau de gips. Și doar era cald, așa de cald că se auzea cum pocnește tabla pe acoperișuri. M-am uitat în jur, dar Landi și Alina, și Sanda și pălăriile lor colorate și Georgel și Goanță și Mînălungă dispăruseră. Eram singur. Nu mai țin minte de cînd stăteam acolo singur. Țin minte altceva. Că am luat-o spre școală. De cîteva ori m-am uitat în urmă să văd dacă nu se țin după mine cele trei fete cu pălăriile lor colorate și Georgel și Goanță și Mînălungă. În gînd îi vedeam cum mă urmăreau pas cu pas pînă în poarta școlii, cum se ascundeau după trunchiurile castanilor și-abia în ultima clipă făceau cerc în jurul meu și rîdeau că gluma le-a reușit, cum Goanță și Mînălungă mă lua între ei, iar Georgel țopăia în jurul nostru și întreba mirat, dar și bucuros că mi-o făcuseră:

— Cum, tu chiar ai crezut că ești corigent?

În poarta școlii m-am oprit, am privit în jur cu atenție, am așteptat chiar cîteva minute, dar nici gînd să apară vreunul. Atunci am intrat și m-am oprit neîncrezător în fața afișierului. Sub sticla încălzită de soarele amiezii mi-am văzut numele. Erau acolo pe niște liste prinse cu bolduri numele elevilor din toată școala, dar eu nu le-am văzut decît mai tîrziu. În prima clipă mi-a răsărit în ochi numai numele meu, bătut la mașină cu litere mari. În dreptul lui era scris negru pe alb: corigent la geografie. Am zîmbit nepăsător, așa cum zîmbeam și-n clasă ori de cîte ori luam note mici. Profesoara de chimie se enerva cumplit cînd mă vedea că zîmbesc. Închidea repede catalogul, iar glasul i se făcea albastru ca hîrtia de turnesol. Spunea:

— Ce-i cu tine, Adrian? De ce zîmbești așa, crezi cumva că ți-am pus zece?

Ca să nu mă întristez, m-am dus să beau apă. Curtea școlii era albă de parcă ar fi fost luminată de lună. Și fîntîna țîșnitoare era tocmai lîngă magazia de lemne. M-am dus în partea aceea, dar m-am dus degeaba. Apa era oprită. Trebuia să mă întorc să-l rog pe portar ori să mă cert cu el ca s-o lase să curgă. Și n-aveam nici un chef de ceartă. N-aveam chef nici să mai trec prin curtea fără pic de umbră. M-am strecurat pe lîngă zidul magaziei de lemne și-am sărit gardul. (Îl mai sărisem și altă dată cînd plecam de la ore). Dincolo de gard era un cartier cu grădini și vile. Printre arbori am zărit turnul alb, ca un minaret de la vila în care stătea Landi. Mi-am adus brusc aminte că trebuia să mergem să vedem împreună «Ocolul lumii». Priveam turnul alb și mă simțeam trist. Și-mi venea să-mi dau cu pumnii în cap că rămăsesem corigent.

Desen: Geta BRĂTESCU

DE ZIUA ÎNVĂȚĂTORULUI

OMAGIU

Dacă mai avem îndoieli în privința exactității dictonului latin glăsuind că, odinioară, toate drumurile duceau la Roma, azi numărăm, fără îndoială, printre cele dintîi certitudini că toate drumurile duc la școală.

Este unul dintre nenumăratele motive care la **noi, an de an, transformă Ziua învățătorului într-o sărbătoare profund populară, o sărbătoare ce nu lasă deoparte pe nimeni. Toți sîntem ori foști elevi, ori actuali elevi, ori viitori elevi. Toți purtăm în inimi un sentiment de iubire și respect față de omul căruia îi vom datora toată viața instrucția și educația noastră: învățătorul, profesorul, comandantul de pionieri.**

La 30 iunie este ziua acestui om generos, cult, inimos, a acestui om veșnic tînăr, plin de răbdare și tact, a cărui misiune nobilă este formarea pentru viață a generații și generații de tineri, parcurgînd căile împlinirii, căile înfrumusețării destinului și profilului lor moral spre continua îmbogățire și înfrumusețare a României socialiste.

Ziua învățătorului **este sărbătoarea «părinților cu mii de copii», a urmașilor luminaților dascăli care au fost Gheorghe Lazăr, Ion Creangă sau Spiru Haret, a patrioților, comuniștilor înflăcărați, îndrăzneților vizionari compunînd numerosul detașament al intelectualității românești de azi, aflat în slujba școlii, a educației multilaterale a tineretului nostru.**

Școala, care în patria noastră se bucură de grija și sprijinul permanent al conducerii partidului și statului, oferă omului de la catedră un vast cîmp de activitate creatoare, un nesecat izvor de bucurie a muncii.

La finele unui an școlar rodnic, pe cea de a 30-a filă a calendarului lunii iunie, iubirea și respectul nostru scriu cuvinte sincere, emoționante pentru învățătorii și profesorii școlilor noastre. Le întovărășesc buchete de flori din toate grădinile patriei, simboluri ale frumuseții sentimentelor, ale gîndurilor de recunoștință pentru cei care din anii foarte tineri ne învață să dăm un înalt sens frumuseții activității creatoare.

Octav PANCU-IAȘI

GÎNDURI

Primei mele învățătoare

S-au adunat toate cuvintele
la umbra viitorului ce așteaptă
Să-i smulg tainele
și să făuresc linia dreaptă
a vieții

Vin grămadă spre mine
gînduri pline de respect
Și se opresc la poarta școlii,
îmbrăcate în coperți,
Pictate cu frunze de stejar
în care arde o stea
ruptă din univers.

Stă umbra vorbei înțelepte
strajă drumului pe care merg
Și piscurile vieții poartă-n piept
omagiu fără sfîrșit
Stelei ce va arde-n veci.

CORNEL GHIULEA, cl. a VIII-a,
Șc. generală nr. 188, București

N-A FOST ÎN ZADAR!...

Scenariu de
ALEXANDRU MITRU
Ilustrații de **PUIU MANU**

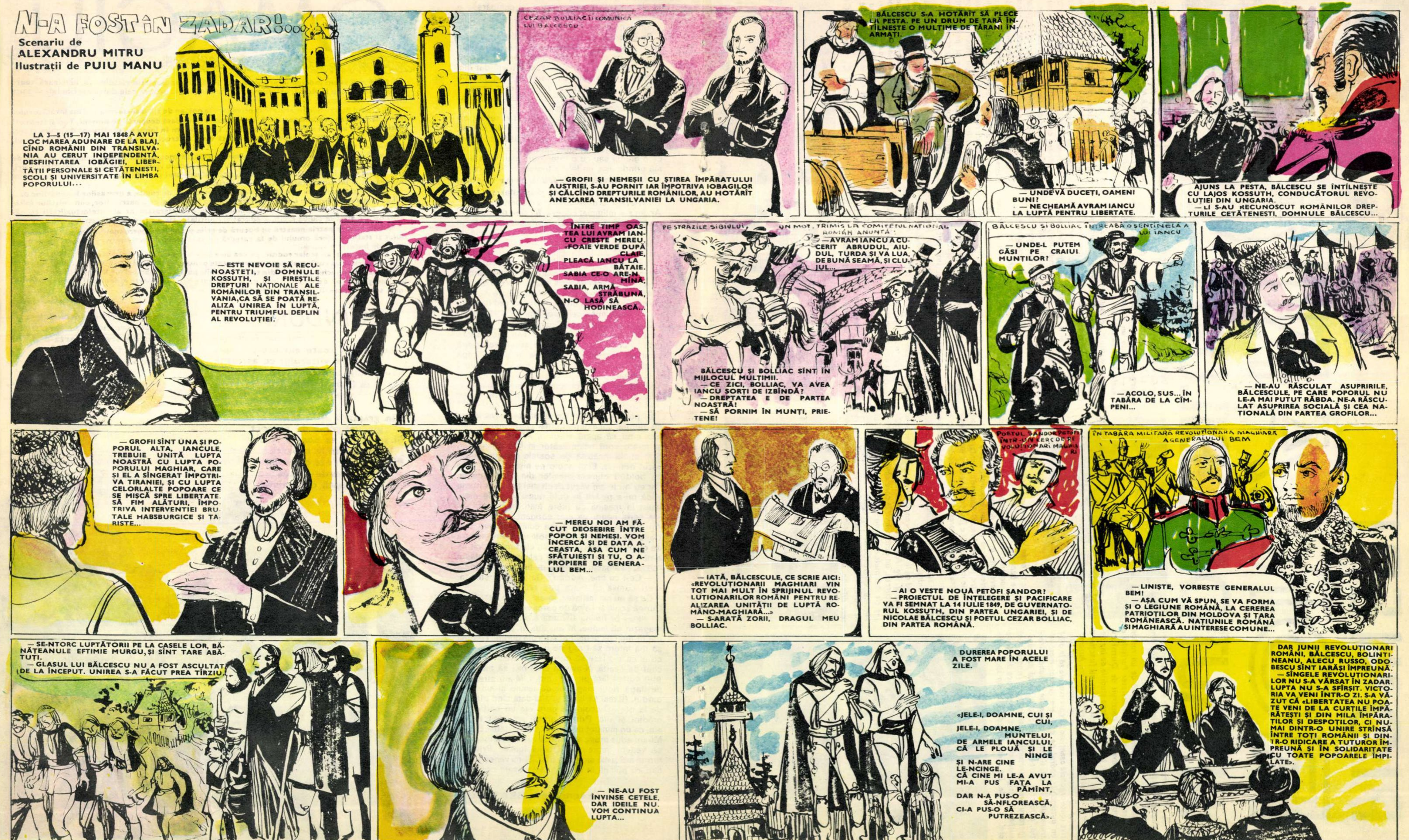
LA 3—5 (15—17) MAI 1848 A AVUT LOC MAREA ADUNARE DE LA BLAJ, CÎND ROMÂNII DIN TRANSILVANIA AU CERUT INDEPENDENȚĂ, DESFIINȚAREA IOBĂGIEI, LIBERTĂȚII PERSONALE ȘI CETĂȚENEȘTI, ȘCOLI ȘI UNIVERSITATE ÎN LIMBA POPORULUI...
CEZAR BOLLIAC ÎI COMUNICĂ LUI BĂLCESCU.
— GROFII ȘI NEMEȘII CU ȘTIREA ÎMPĂRATULUI AUSTRIEI, S-AU PORNIT IAR ÎMPOTRIVA IOBAGILOR ȘI CĂLCÎND DREPTURILE ROMÂNILOR, AU HOTĂRÎT ANEXAREA TRANSILVANIEI LA UNGARIA.
BĂLCESCU S-A HOTĂRÎT SĂ PLECE LA PESTA. PE UN DRUM DE ȚARĂ ÎNTÎLNEȘTE O MULȚIME DE ȚĂRANI ÎNARMAȚI.
— UNDE VĂ DUCEȚI, OAMENI BUNI?
— NE CHEAMĂ AVRAM IANCU LA LUPTĂ PENTRU LIBERTATE.
AJUNS LA PESTA, BĂLCESCU SE ÎNTÎLNEȘTE CU LAJOS KOSSUTH, CONDUCĂTORUL REVOLUȚIEI DIN UNGARIA.
— LI S-AU RECUNOSCUT ROMÂNILOR DREPTURILE CETĂȚENEȘTI, DOMNULE BĂLCESCU...
— ESTE NEVOIE SĂ RECUNOAȘTEȚI, DOMNULE KOSSUTH, ȘI FIREȘTILE DREPTURI NAȚIONALE ALE ROMÂNILOR DIN TRANSILVANIA, CA SĂ SE POATĂ REALIZA UNIREA ÎN LUPTĂ, PENTRU TRIUMFUL DEPLIN AL REVOLUȚIEI.
ÎNTRE TIMP OASTEA LUI AVRAM IANCU CREȘTE MEREU.
«FOAIE VERDE DUPĂ CLAIE, PLEACĂ IANCU LA BĂTAIE. SABIA CE-O ARE-N MÎNĂ, SABIA, ARMĂ STRĂBUNĂ, N-O LASĂ SĂ HODINEASCĂ...
PE STRĂZILE SIBIULUI.
UN MOȚ, TRIMIS LA COMITETUL NAȚIONAL ROMÂN ANUNȚĂ:
— AVRAM IANCU A CUCERIT ABRUDUL, AIUDUL, TURDA ȘI VA LUA, DE BUNĂ SEAMĂ, ȘI CLUJUL...
BĂLCESCU ȘI BOLLIAC SÎNT ÎN MIJLOCUL MULȚIMII.
— CE ZICI, BOLLIAC, VA AVEA IANCU SORȚI DE IZBÎNDĂ?
— DREPTATEA E DE PARTEA NOASTRĂ!
— SĂ PORNIM ÎN MUNȚI, PRIETENE!
BĂLCESCU ȘI BOLLIAC ÎNTREABĂ O SENTINELĂ A LUI IANCU
— UNDE-L PUTEM GĂSI PE CRAIUL MUNȚILOR?
— ACOLO, SUS... ÎN TABĂRA DE LA CÎMPENI...
— NE-AU RĂSCULAT ASUPRIRILE, BĂLCESCULE, PE CARE POPORUL NU LE-A MAI PUTUT RĂBDA. NE-A RĂSCULAT ASUPRIREA SOCIALĂ ȘI CEA NAȚIONALĂ DIN PARTEA GROFILOR...
— GROFII SÎNT UNA ȘI POPORUL ALTA, IANCULE, TREBUIE UNITĂ LUPTA NOASTRĂ CU LUPTA POPORULUI MAGHIAR, CARE ȘI EL A SÎNGERAT ÎMPOTRIVA TIRANIEI, ȘI CU LUPTA CELORLALTE POPOARE CE SE MIȘCĂ SPRE LIBERTATE. SĂ FIM ALĂTURI, ÎMPOTRIVA INTERVENȚIEI BRUTALE HABSBURGICE ȘI ȚARISTE...
— MEREU NOI AM FĂCUT DEOSEBIRE ÎNTRE POPOR ȘI NEMEȘI. VOM ÎNCERCA ȘI DE DATA ACEASTA, AȘA CUM NE SFĂTUIEȘTI ȘI TU, O APROPIERE DE GENERALUL BEM...
— IATĂ, BĂLCESCULE, CE SCRIE AICI: «REVOLUȚIONARII MAGHIARI VIN TOT MAI MULT ÎN SPRIJINUL REVOLUȚIONARILOR ROMÂNI PENTRU REALIZAREA UNITĂȚII DE LUPTĂ ROMÂNO-MAGHIARĂ...»
— S-ARATĂ ZORII, DRAGUL MEU BOLLIAC.
POETUL SANDOR PETÖFI ÎNTR-UN CERC DE REVOLUȚIONARI MAGHIARI
— AI O VESTE NOUĂ PETÖFI ȘANDOR?
— PROIECTUL DE ÎNȚELEGERE ȘI PACIFICARE VA FI SEMNAT LA 14 IULIE 1849, DE GUVERNATORUL KOSSUTH, DIN PARTEA UNGARIEI, ȘI DE NICOLAE BĂLCESCU ȘI POETUL CEZAR BOLLIAC, DIN PARTEA ROMÂNĂ.
ÎN TABĂRA MILITARĂ REVOLUȚIONARĂ MAGHIARĂ A GENERALULUI BEM
— LINIȘTE, VORBEȘTE GENERALUL BEM!
— AȘA CUM VĂ SPUN, SE VA FORMA ȘI O LEGIUNE ROMÂNĂ, LA CEREREA PATRIOȚILOR DIN MOLDOVA ȘI ȚARA ROMÂNEASCĂ. NAȚIUNILE ROMÂNĂ ȘI MAGHIARĂ AU INTERESE COMUNE...
— SE-NTORC LUPTĂTORII PE LA CASELE LOR, BĂNĂȚEANULE EFTIMIE MURGU, ȘI SÎNT TARE ABĂTUȚI.
— GLASUL LUI BĂLCESCU NU A FOST ASCULTAT DE LA ÎNCEPUT. UNIREA S-A FĂCUT PREA TÎRZIU.
— NE-AU FOST ÎNVINSE CETELE, DAR IDEILE NU. VOM CONTINUA LUPTA...
DUREREA POPORULUI A FOST MARE ÎN ACELE ZILE.
«JELE-I, DOAMNE, CUI ȘI CUI,
JELE-I, DOAMNE, MUNTELUI,
DE ARMELE IANCULUI,
CĂ LE PLOUĂ ȘI LE NINGE
ȘI N-ARE CINE LE-NCINGE.
CĂ CINE MI LE-A AVUT
MI-A PUS FAȚA LA PĂMÎNT,
DAR N-A PUS-O SĂ-NFLOREASCĂ,
CI-A PUS-O SĂ PUTREZEASCĂ».
DAR JUNII REVOLUȚIONARI ROMÂNI, BĂLCESCU, BOLINTINEANU, ALECU RUSSO, ODOBESCU SÎNT IARĂȘI ÎMPREUNĂ.
— SÎNGELE REVOLUȚIONARILOR NU S-A VĂRSAT ÎN ZADAR. LUPTA NU S-A SFÎRȘIT. VICTORIA VA VENI ÎNTR-O ZI. S-A VĂZUT CĂ «LIBERTATEA NU POATE VENI DE LA CURȚILE ÎMPĂRĂTEȘTI ȘI DIN MILA ÎMPĂRAȚILOR ȘI DESPOȚILOR, CI NUMAI DINTR-O UNIRE STRÎNSĂ ÎNTRE TOȚI ROMÂNII ȘI DINTR-O RIDICARE A TUTUROR ÎMPREUNĂ ȘI ÎN SOLIDARITATE CU TOATE POPOARELE ÎMPILATE».

PIONIERI ROMÂNI AI AUTOMOBILULUI

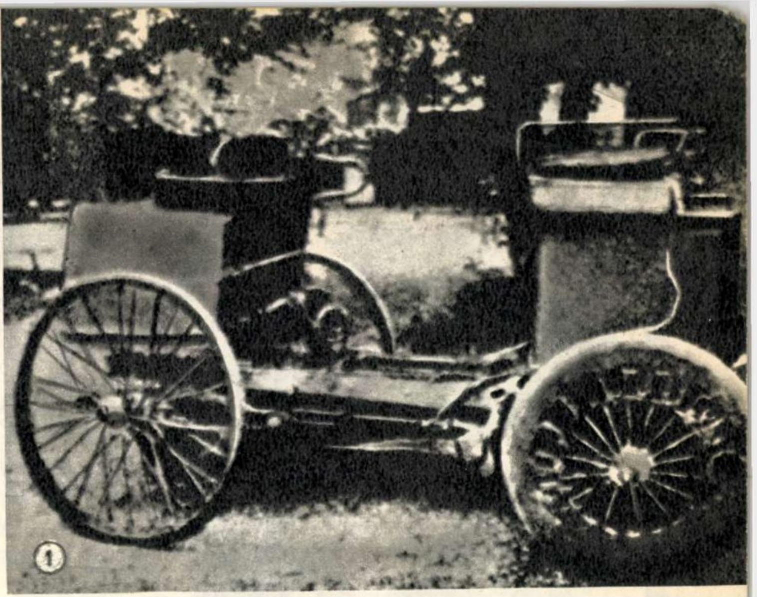

Ca şi în domeniul aviaţiei, şi în acel al construirii de automobile poporul român îşi are pionierii săi, dintre care unii cunoscuţi pe plan mondial.

Prima maşină automobilă realizată de un român şi care la vremea ei a stîrnit curiozitatea Parisului a fost automobilul inventat şi construit de **Dumitru Văsescu** în 1880, pe cînd îşi făcea studiile de inginerie în capitala Franţei (1). Acest automobil funcţiona avînd ca sursă de energie o maşină cu aburi. Automobilul «D. Văsescu» avea în elementele sale constitutive toate organele esenţiale pe care trebuie să le aibă un automobil: cadrul pe care era montat motorul, transmisia la roţi, sistemul cu care se comanda direcţia, caroseria, care se rezuma la o bancă asemănătoare cu aceea a trăsurilor, şi sistemul de frînare, apoi suspensia, asigurată de arcuri semieliptice din foi de oţel, şi roţile. De remarcat că roţile din spate erau prevăzute cu nişte inele de cauciuc care, făcînd legătura între bandajul roţii şi corpul ei, asigurau amortizarea şocurilor. Ele au fost precursorii roţii pneumatice inventate în 1890 de englezul Dunlop.

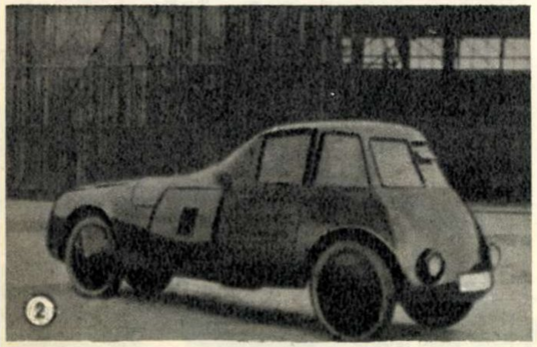

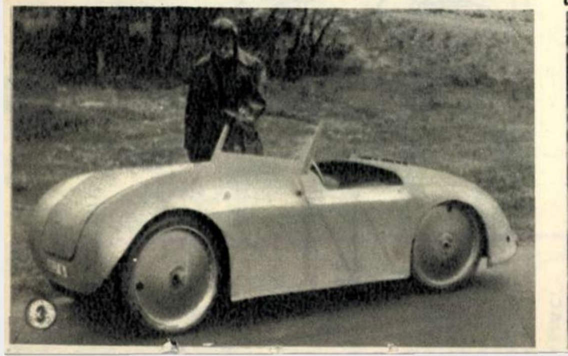

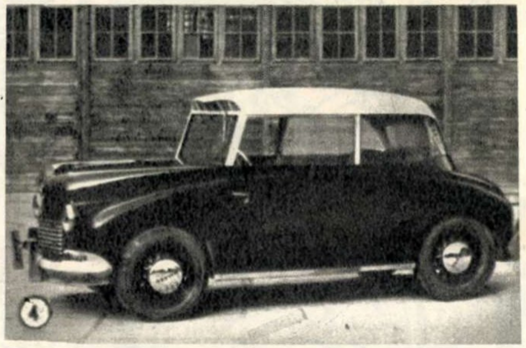

La perfecţionarea formei automobilului a contribuit dintre români **Henri Coandă,** astăzi savant cu renume mondial. El a fost primul care a pus în evidenţă faptul că forma caroseriei trebuie să se apropie cît mai mult de aceea a unei picături de apă în cădere, pentru ca rezistenţa lui la înaintare în mediul aerian să fie minimă.

Plecînd de la aceleaşi considerente teoretice şi practice, prof. ing. **Aurel Persu** realizează, în anul 1923 la Bucureşti, un automobil (2) care căuta să se apropie cît mai mult de forma aerodinamică amintită. El elimină diferenţialul (agregatul care permite ca, în curbe, roţile motrice să se rotească cu viteze diferite, deoarece sînt obligate a parcurge lungimi inegale) prin apropierea acestor roţi sub limita care face necesară prezenţa lui.

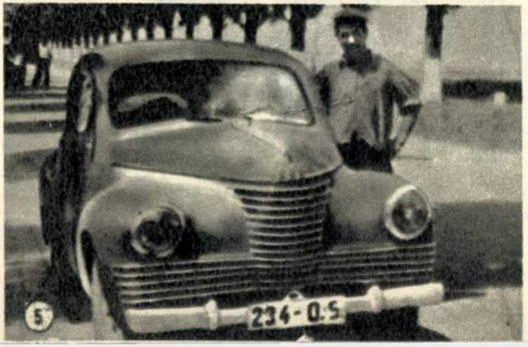

În 1926, la Paris, cunoscutul om de ştiinţă ing. **George Constantinescu** — inventatorul sonicităţii — prezintă un automobil la care schimbarea vitezelor se făcea automat, printr-un convertor de cuplu care constituia de asemenea invenţia sa.

Prototipurile româneşti de automobile apar din nou în anul 1945, la cunoscutele uzine de avioane şi motoare de avion I.A.R. din Braşov, prin construcţia unui microautomobil biloc, cu motor de motocicletă monocilindru, răcit forţat cu aer, amplasat în spate, cu transmisia prin lanţ şi de asemenea fără diferenţial (3) realizat de ing. **Radu Manicatide.** Acest microautomobil avea o greutate de 270 kg, consuma 4,5 l la 100 km şi atingea viteza de 70 km pe oră.

Un alt prototip a fost creat în Bucureşti, la Arsenalul Aviaţiei (A.S.A.M.), de un colectiv condus de ing. **Petre Carp.** Această maşină avea un motor cu 3 cilindri aşezaţi în formă de evantai, amplasat tot în spate, şi mai multe inovaţii tehnice constructive care au dat rezultate bune la incercările efectuate (4).

Un automobil prototip românesc susceptibil de a fi fabricat în mare serie a fost creat în anul 1947, la uzina de tractoare din Braşov. Această maşină a fost echipată iniţial cu un motor de construcţie originală cu 4 cilindri în 2 timpi, cu compresor, denumit I.A.R 002, creat de un colectiv condus de ing. **Radu Mărdărescu.**

Prototipul a fost construit în trei exemplare, cu trei caroserii diferite: două limuzine (5) şi un «station» (6). Maşinile au funcţionat aproape zilnic pînă în anul 1959, deci mai mult de zece ani, una în serviciul Uzinei «Tractorul» şi două în al «Uzinei de reparat material volant» (U.R.M.V. — 3). Menţionăm că durata medie a automobilelor moderne cu o capacitate cilindrică mijlocie, cum erau automobilele «I.A.R.», este socotită astăzi la 10,4 ani.

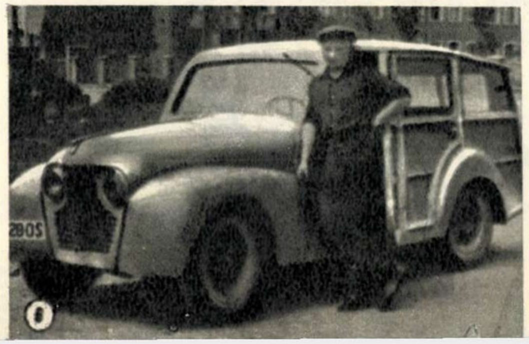

În anul 1957, la U.R.M.V. — 3 din Braşov, ing. **Radu Manicatide** realizează un nou microautomobil prototip, denumit «MR — 1957» (7). Această masină, de o construcţie uşoară, specifică aviaţiei, avea două locuri, o formă aerodinamică reuşită şi trei roţi, dintre care cea din urmă motrice. Motorul, un monocilindru în doi timpi răcit forţat cu aer, dădea 5,5 CP la 4 000 rot/min. şi a fost proiectat şi construit de asemenea la această întreprindere. Greutatea lui era de 140 kg, consuma 3,5 litri de benzină la suta de kilometri şi atingea 65 km pe oră, performanţe remarcabile faţă de dimensiunile şi puterea motorului său.

Realizările româneşti de pînă acum, deşi s-au rezumat numai la prototipuri, s-au situat în ce priveşte concepţia constructivă, forma şi performanţele la acelaşi nivel cu automobilele de aceeaşi categorie din străinătate, în epoca respectivă.

Astăzi pe drumurile şi şoselele patriei noastre circulă un mare număr de autocamioane de concepţie şi fabricaţie românească denumite «Carpaţi» şi «Bucegi», fabricate în serie în moderna «Uzină de Autocamioane din Braşov». Iar în curînd va apare pe şoselele noastre autoturismul «Dacia 1100» fabricat la tînăra uzină de automobile de la Piteşti, una dintre cele mai tinere unităţi ale industriei noastre.

Ing. Constantin C. GHEORGHIU

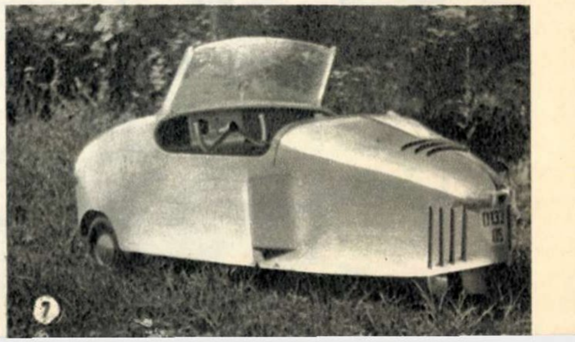

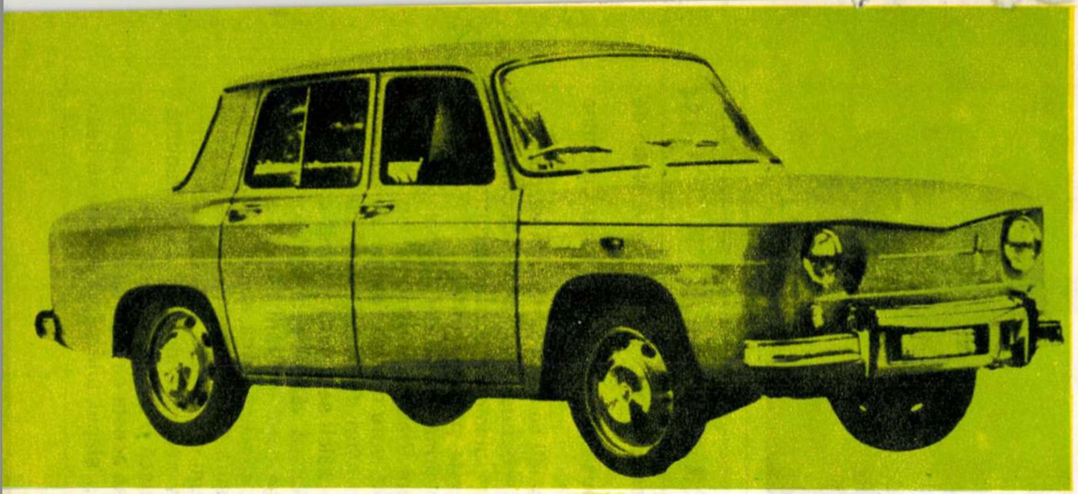

O NOUĂ MARCĂ DE AUTOTURISME:

„Dacia 1100”

Sîntem în vizită la moderna uzină de autoturisme care s-a ridicat recent lîngă Pitești. Dorim să facem cunoștință cu primul automobil ce va intra în fabricație aici peste cîteva luni. Unul din constructori, inginerul Leon Miulescu, face prezentările:

— Mașina pe care o vom fabrica va purta înscris pe capotă: «DACIA 1100». Ea se va realiza pe baza unei licențe a uzinelor franceze Renault. Aceasta, la început. În anii care vin, vom construi alte automobile, după planurile noastre originale.

...Avem în față un prototip al autoturismului «Dacia 1100». Pe fotoliile din față încap două persoane, iar pe cele din spate încă trei. Privim volanul cu două brațe, tip sport, maneta de schimbare a vitezelor plasată la podea, tabloul de bord cu cele două cadrane circulare pe care se pot urmări: numărul de kilometri parcurși, viteza, nivelul benzinei în rezervor, presiunea uleiului.

Pornim motorul și ne îndreptăm spre pista de încercări a uzinei. Vitezele se succed cu repeziciune — întîia, a doua, a treia, a patra. Accelerăm puternic. Trec cinci secunde... opt... zece... cincisprezece... Atingem viteza maximă. Acul indicator al kilometrajului s-a oprit deasupra cifrei 135.

— Motorul automobilului se numește «Sierra 1100» și este unul dintre cele mai bune din Europa. Are 1 108 cmc împărțiți în patru cilindri și realizează 46 CP. Consumul de benzină se reduce la numai 7 litri pentru o sută de kilometri. Dacă umpli rezervorul (38 litri), poți merge de la București la Arad fără să mai fie nevoie să alimentezi. Întreținerea este foarte simplă.

— Dar frînele?

— Toate roțile au frîne-disc. În instalația de comandă a lor s-a prevăzut un dispozitiv special care evită blocarea și deci derapările, atunci cînd șoferul apasă brusc pedala. Frînele-disc — cea mai modernă soluție tehnică în acest domeniu — au fost cerute de formula constructivă generală, denumită de specialiști «totul în spate» (motorul și tracțiunea se află în partea posterioară a mașinii).

Ne oprim. Scurta călătorie se încheie. Inginerul L. Miulescu deschide larg cele patru uși, manevrează geamurile care urcă și coboară foarte ușor, ne arată portbagajul, plasat în față, în care încap cîteva geamantane voluminoase. Apoi apasă pe un buton și spătarele scaunelor din față se apleacă pînă la orizontală, transformîndu-se în pat. Este ultima surpriză pe care ne-o oferă. «Dacia 1100» va fi nu numai o mașină rapidă și elegantă, ci și un bun prieten de excursii.

D. LAZĂR

CE SE „ASCUNDE“ SUB CAROSERIE

1. RADIATOR. **LICHIDUL DE RĂCIRE ARE PROPRIETĂȚI ANTIEVAPORANTE. EL ELIMINĂ PERICOLUL DE ÎNGHET IARNA ȘI COMPLETĂRILE DE APĂ VARA.**
2. MOTORUL «SIERRA 1100», **CU PATRU CILINDRI, ARE ACCELERAȚII DEOSEBIT DE BUNE ȘI SUPORTĂ VREME ÎNDELUNGATĂ TURAȚIILE RIDICATE.**
3. FRÎNELE CU DISC **SÎNT MONTATE PE TOATE ROȚILE.**
4. REZERVORUL DE BENZINĂ **DE 38 LITRI ASIGURĂ O AUTONOMIE DE APROXIMATIV 550 KM.**
5. MANETA DE SCHIMBARE A VITEZELOR **ARE PATRU TREPTE DE MERS ÎNAINTE ȘI UNA DE MERS ÎNAPOI.**
6. VOLANUL **ESTE CONSTRUIT CU DOUĂ BRAȚE.**
7. TABLOUL DE BORD **CONȚINE TOATE APARATELE NECESARE CONTROLULUI.**
8. SCRUMIERĂ.
9. SCAUNELE **DIN FAȚĂ SE POT FACE PAT.**
10. MANETĂ **DE REGLARE A TEMPERATURII INTERIOARE.**
11. REZERVORUL SPĂLĂTORULUI DE PARBRIZ.
12. APARAT DE CLIMATIZARE **(PENTRU AER CALD IARNA ȘI AER PROASPĂT VARA).**
13. ROATA DE REZERVĂ **ESTE PLASATĂ SUB PORTBAGAJ.**
14. ACUMULATOR.

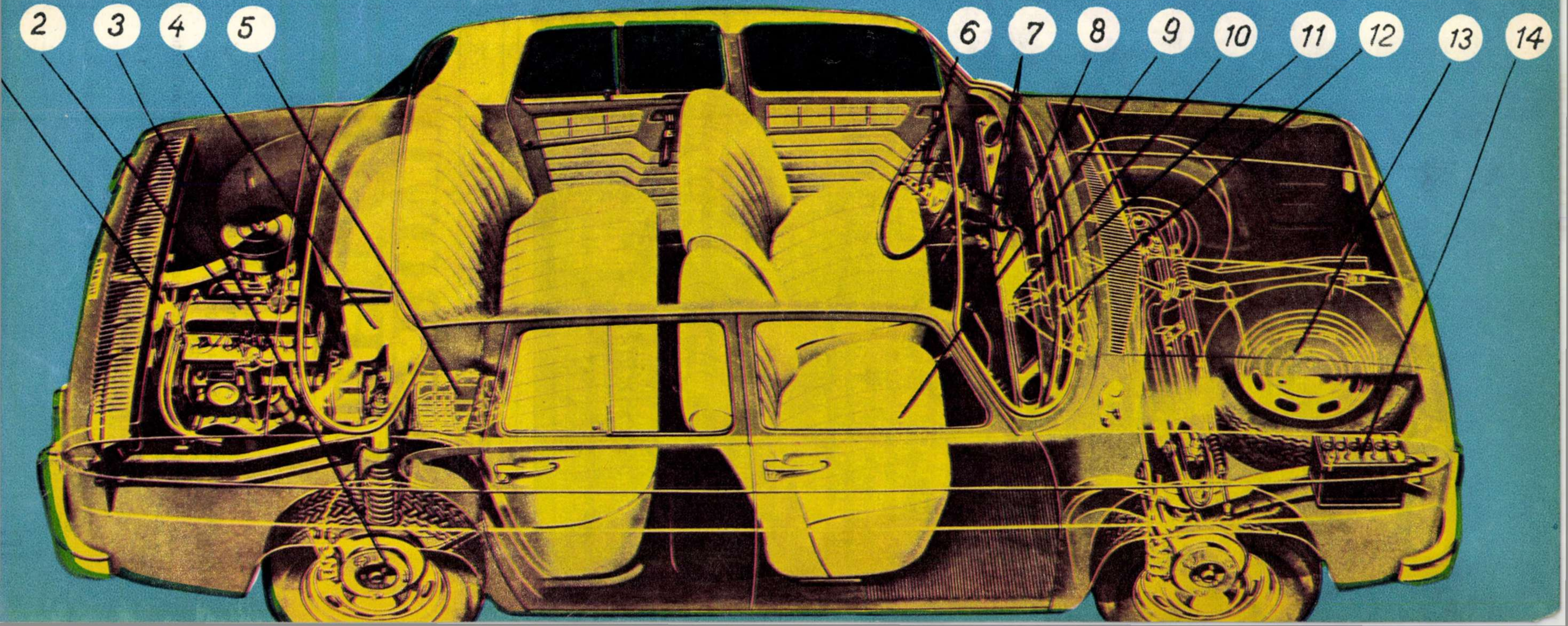

Turismul - la ordinea zilei

CUPA „TREI BRAZI“

Douăsprezece echipe din nouă localități: Bacău, Prahova, Harghita, Sibiu, Făgăraș, Victoria, Rupea, Codlea, Săcele, Rîșnov, Predeal, Brașov. Și un loc de întîlnire: cabana «Trei brazi». O dimineață frumoasă, cu soare, după o zi capricioasă, cu ploaie. Cei 72 de pionieri și școlari, participanți la jocul de orientare turistică dotat cu cupa «Trei brazi», așteptau cu emoție startul. Traseul — de 4 km — în circuit, cu timpul de parcurgere limitat la 75 minute, avea prevăzut depistarea a șase puncte de control marcate pe copaci. În plus, la Cabana Secuilor trebuia ca fiecare echipă să efectueze două teme: transportul rănitului la picior și montarea și strîngerea unui cort într-un timp limită de 15 minute.

Traseul a fost parcurs corect de unsprezece echipe din cele douăsprezece participante la concurs. Predealul — gazdă — hotărît să arate celorlalți ce înseamnă să fii de la munte, și să-l cunoști, a obținut locul I în clasament (timp efectiv al traseului: 30 minute) cîștigînd astfel cupa. Ne este imposibil să consemnăm evenimentul fără să nu notăm pentru voi numele celor șase copii de ispravă din Predeal, cîștigătorii cupei. Așadar: Mihai Caita, Călin Nărea, Elena Zangor, Maria Roșculeț (campioană la schi), Ion Popescu și Elisabeta Conia. Pe locul II s-a clasat echipa din Rîșnov, iar pe locul III, două echipe: cea din Harghita și cea din Mediaș, ambele cu același timp: 39 minute. În plus, copiilor din Bacău li s-a acordat o mențiune specială a juriului pentru corectitudinea cu care au participat la concurs.

Cîștigătorii Cupei «Trei brazi», se vor întîlni în tabăra din Gorj «Roza vînturilor» a Consiliului Național al Organizației Pionierilor. Le dorim o vacanță plăcută.

Nu încape nici o îndoială, acest concurs de orientare a constituit o reușită. Mulți dintre participanți și-au exprimat dorința de-a organiza, după modelul lui, concursuri asemănătoare în școlile și localitățile lor. Este un început bun. Pornind de aici se poate face ceva mai mult chiar. Convingerea aceasta ne e confirmată de către înșiși organizatorii, care și-au propus, pentru viitor, concursuri turistice de mai mare... dificultate (orientare numai după hartă și busolă, un traseu de 7 km care să fie parcurși în orice condiții meteo) etc.

Oana MAGDU

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

În cele din urmă, Spic, rănit, a fost dus în dubă.

Panait strînse mîna ofițerului și se pregăti să sară în carlingă, cînd acesta îl reținu cu un gest:

— Zburați spre Pradina?

Da, răspunse ușor intrigat Panait, trebuie să-i conduc pe băieții aceștia acasă. În curînd se va lăsa întunericul.

Tocmai de aceea țin să vă atrag atenția ca pînă la Pradina să zburați numai deasupra Dunării...

— De ce? făcu mirat Panait. S-a întîmplat ceva?

— Nu, continuă ofițerul, o escadrilă de avioane de vînătoare face exerciții.

• OSTROVUL LUPILOR • 154

— Am înțeles, răspunse vesel Panait... și nici o grijă. N-am de ce să părăsesc Dunărea...

— Atunci e foarte bine, spuse sec ofițerul salutîndu-l cu mîna la chipiu. Vă doresc drum bun!

Peste cîteva clipe cei doi băieți se aflau din nou în văzduh. Cu ochii aburiți de lacrimi, Scatiul și Babușcă priveau de sus cum duba sanitară se îndepărtează pe cîmpul imens și pustiu, printre șirurile de hangare și de avioane aliniate și încremenite.

În curînd portul rămase în urmă. Acum cei doi băieți zburau din nou deasupra Dunării, spre Pradina. În dreapta lor, departe, înserarea se cățăra încet, încet, spre crestele violete ale munților Mahmudiei, învăluind totul în hăuri de umbră. Jos, pe malurile Dunării, pădurile nesfîrșite de sălcii se destrămau într-o mare de aburi. Deodată Scatiul și Babușcă văzură cum dintr-un nor alb și imens, proiectat gigantic pe cerul înserării țîșnesc cîteva ace mici și scînteietoare, ce urcau, săgetînd parcă, abisurile înălțimilor. Erau turboreactoarele. Pe măsură ce ele înaintau, forfecînd parcă cerul purpuriu, largi dîre de fum creșteau și se arcuiau deasupra deltei, despletindu-se apoi în nesfîrșite draperii albe. Deodată, Scatiul simți că mîna lui Babușcă îl strînge de braț.

— Privește, Scatiule... spuse acesta cu sufletul la gură, arătînd cu mîna cealaltă undeva în jos... șlepul, uite șlepul de care vorbeau

TABELA DE MARCAJ

Două evenimente sportive

DOUĂ EVENIMENTE SPORTIVE DIN VIAȚA PIONIERILOR ȘI ELEVILOR NOȘTRI, PETRECUTE LA SFÎRȘITUL ACESTUI AN ȘCOLAR, SE CER CONSEMNATE CU JUSTIFICATĂ BUCURIE. ESTE VORBA DE FINALELE CAMPIONATELOR REPUBLICANE DE ATLETISM ȘI DE GIMNASTICĂ. ORGANIZATE ÎN COLABORARE DE CĂTRE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI, CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR ȘI CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT, CELE DOUĂ CAMPIONATE AU REUNIT CELE MAI PREGNANTE TALENTE DIN TOATE ȘCOLILE ȚĂRII RĂMASE ÎN COMPETIȚIE DUPĂ «SITA» FAZELOR PREMERGĂTOARE, DOVEDIND O DATĂ ÎN PLUS CĂ ACESTE DISCIPLINE SPORTIVE DE BAZĂ SÎNT ÎNDRĂGITE DE CĂTRE PIONIERI ȘI ȘCOLARI.

O finală la... înaltă tensiune

Timp de două zile (7 și 8 iunie) pe stadionul 23 August din Bacău și-au disputat întîietatea cei mai buni atleți din școlile generale. Împărțiți în 12 echipe mixte (fiecare formată din 6 fete și 6 băieți), tinerii atleți au oferit galeriilor și specialiștilor spectacolul unei lupte deosebit de dîrze și strînse, în limitele unei depline sportivități. Prima zi, rezervată evoluțiilor individuale, a evidențiat la cele 4 probe (săritura în înălțime, în lungime, 60 m plat și aruncarea mingiei de oină la distanță) numeroși pionieri și școlari bine pregătiți, atît din punct de vedere tehnic, cît și moral. Cea de-a doua zi, în care s-au înfruntat echipele, fiecare venind cu «zestrea» de puncte acumulate de primii 5 clasați, a fost mai pasionantă, relevînd un puternic spirit de colectiv, atît victoriile, cît și înfrîngerile fiind trăite la... înaltă tensiune.

Mai bine pregătiți, atleții din echipa Liceului nr. 2 din Ploiești, cuceresc locul I (cu 2 191 puncte), titlul de campioni republicani pe 1968 și premiul cel mare — cele 12 locuri într-o tabără internațională în Polonia. Cu 2 143 de puncte (deci la o distanță mică), Școala generală nr. 2 din Făgăraș ocupă locul II, iar echipa Liceului din Beiuș (cu 2 030 puncte) locul III.

Spectatorii, ca și specialiștii prezenți în aceste două zile în tribunele stadionului, au rămas cu o frumoasă impresie, au plecat cu convingerea că atletismul nostru are în aceste energii și ambiții aflate încă la primii pași, un real izvor din care să se poată alimenta și împrospăta.

O. IOANIȚOAIE

Grație, frumusețe și entuziasm

În acele zile în care la Bacău micii atleți își disputau cu ardoare întîietatea pe pista gazonul stadionului, sala Floreasca din București a fost gazda primei ediții a campiona-lui republican de gimnastică al elevilor din școlile generale. În aceste două zile, cei aproxnativ 250 de concurenți, care au schimbat uniforma de școlar cu costumul de gimnastică, dovedit în fața sutelor de spectatori nu numai grație a mișcărilor, ci și o tehnică de multe surprinzătoare pentru vîrsta lor, o dîrzenie și o putere de luptă admirabile. În prima zi, ervată evoluției echipelor, fetele au prezentat exerciții impuse la bîrnă, sol și sărituri, băieții exerciții la sol și sărituri. În plus, fiecare echipă a mai evoluat și într-un exercițiu nsamblu la sol. Cea de-a doua zi i-a reunit pe concurenții cu categorii de clasificare II, .. maeștrii. Din lipsă de spațiu, consemnăm numai succesele colective. Dintre cele 32 de pe, laurii victoriei au revenit, la fete, Școlii generale nr. 75 din București, iar la băieți, ii generale nr. 3 din Timișoara. O mențiune deosebită merită micuțele gimnaste (cla-a II-a—a IV-a) din Călărași care, deși așa de mici, au dovedit multă pricepere în exe-unor exerciții deosebit de dificile.

Ioana POPA, asistent universitar I.C.F.

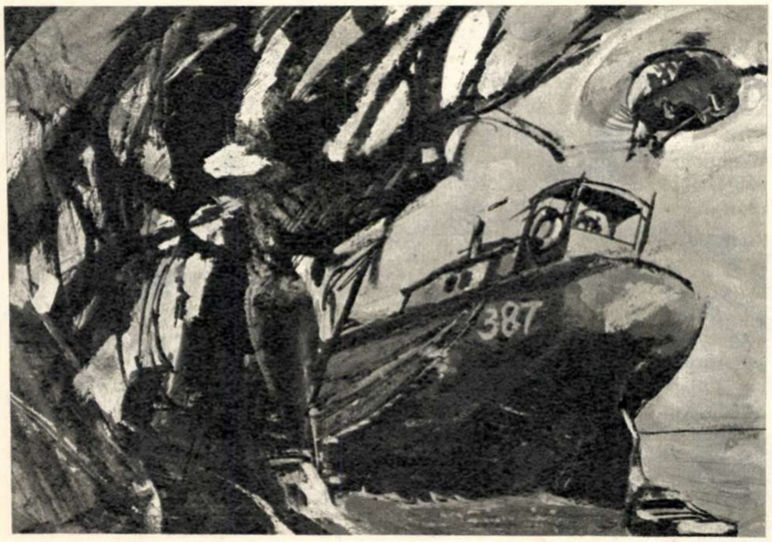

Vînătorul și Bărbosul...

Scatiul privi și el în jos, și într-adevăr, undeva în mijlocul Dunării, la «Cotul Pisicii» se zărea un șlep lung și cenușiu eșuat pe un banc de nisip. Puntea părea pustie, numai deasupra cabinelor de locuit, un coș înalt de tablă fumega subtirel.

— Într-adevăr, șopti Scatiul... Pe semne că-i șlepul care trebuia să transporte mai departe ceasurile de aur... Ți-aduci aminte? Vînătorul și Bărbosul urmau să trimită ceasurile pilotului printr-un lemn de salcie scobit...

— Ce tot șușotiți acolo? întrebă zîmbind Panait, întorcînd capul spre cei doi băieți... Ce-ați văzut!

— Șlepul... șlepul, nene Panait... strigă Scatiul arătînd cu mîna șlepul care părea încremenit în mijlocul fluviului... Azi dimineață cînd am trecut cu barca nu era...

— Să fie șlepul cu povestea cu ceasurile? făcu mirat Panait... S-ar putea... Hai să-l cercetăm mai de aproape.

Panait împinse manșa și elicopterul începu să coboare vertiginos spre Dunăre. Peste cîteva clipe, se aflau la o înălțime de cîțiva metri deasupra șlepului pustiu.

(Va urma)

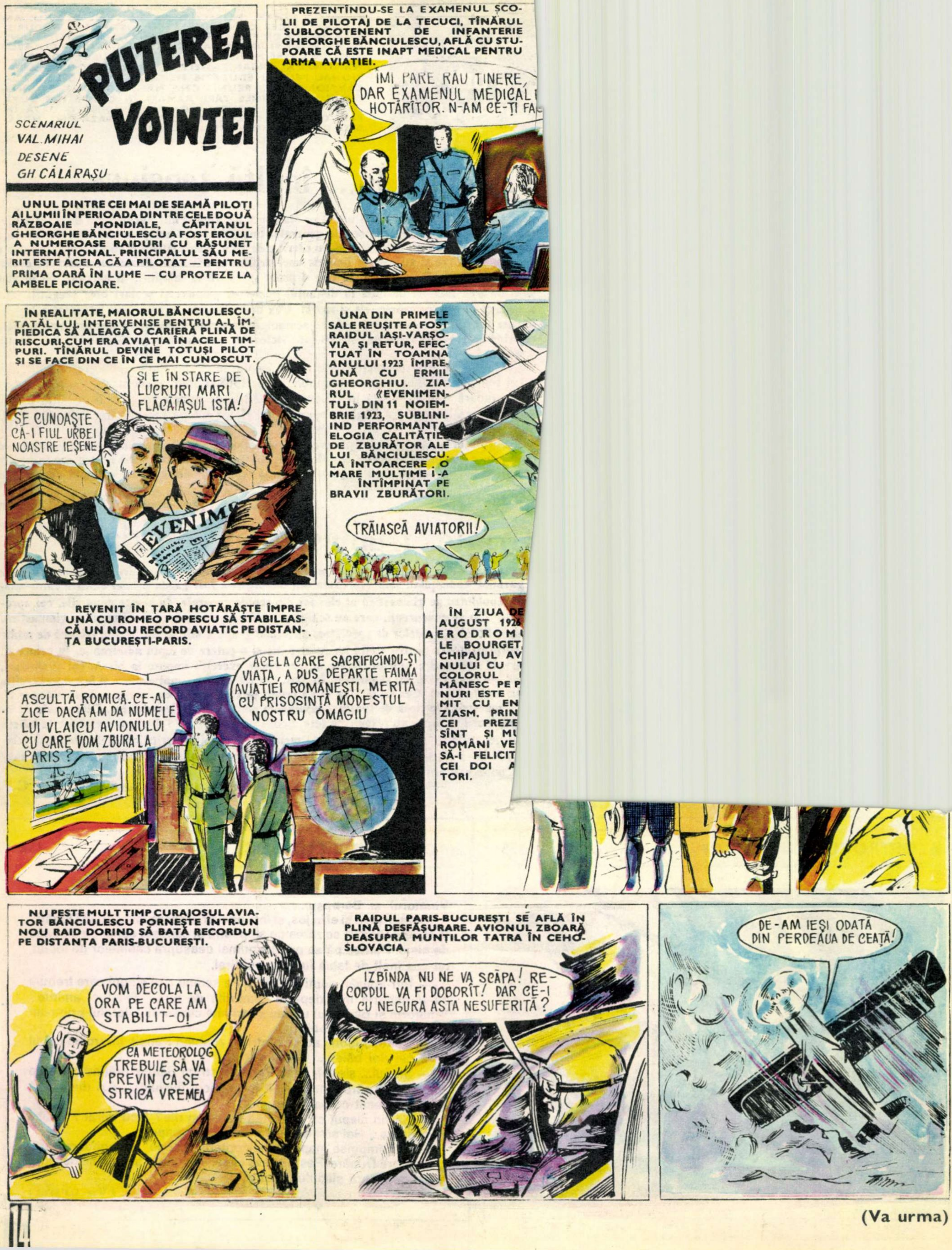

PUTEREA VOINȚEI

SCENARIUL
VAL. MIHAI
DESENE
GH CĂLĂRAȘU

UNUL DINTRE CEI MAI DE SEAMĂ PILOȚI AI LUMII ÎN PERIOADA DINTRE CELE DOUĂ RĂZBOAIE MONDIALE, CĂPITANUL GHEORGHE BĂNCIULESCU A FOST EROUL A NUMEROASE RAIDURI CU RĂSUNET INTERNAȚIONAL. PRINCIPALUL SĂU MERIT ESTE ACELA CĂ A PILOTAT — PENTRU PRIMA OARĂ ÎN LUME — CU PROTEZE LA AMBELE PICIOARE.

PREZENTÎNDU-SE LA EXAMENUL ȘCOLII DE PILOTAJ DE LA TECUCI, TÎNĂRUL SUBLOCOTENENT DE INFANTERIE GHEORGHE BĂNCIULESCU, AFLĂ CU STUPOARE CĂ ESTE INAPT MEDICAL PENTRU ARMA AVIAȚIEI.

ÎMI PARE RAU TINERE, DAR EXAMENUL MEDICAL
HOTĂRÎTOR. N-AM CE-ȚI FA

ÎN REALITATE, MAIORUL BĂNCIULESCU, TATĂL LUI, INTERVENISE PENTRU A-L ÎMPIEDICA SĂ ALEAGĂ O CARIERĂ PLINĂ DE RISCURI, CUM ERA AVIAȚIA ÎN ACELE TIMPURI. TÎNĂRUL DEVINE TOTUȘI PILOT ȘI SE FACE DIN CE ÎN CE MAI CUNOSCUT.

ȘI E ÎN STARE DE LUCRURI MARI FLĂCĂIAȘUL ISTA!
SE CUNOAȘTE CĂ-I FIUL URBEI NOASTRE IEȘENE
EVENIM

UNA DIN PRIMELE SALE REUȘITE A FOST RAIDUL IAȘI-VARȘOVIA ȘI RETUR, EFECTUAT ÎN TOAMNA ANULUI 1923 ÎMPREUNĂ CU ERMIL GHEORGHIU. ZIARUL «EVENIMENTUL» DIN 11 NOIEMBRIE 1923, SUBLINIIND PERFORMANȚA ELOGIA CALITĂȚII DE ZBURĂTOR ALE LUI BĂNCIULESCU. LA ÎNTOARCERE, O MARE MULȚIME I-A ÎNTÎMPINAT PE BRAVII ZBURĂTORI.

TRĂIASCĂ AVIATORII!

REVENIT ÎN ȚARĂ HOTĂRĂȘTE ÎMPREUNĂ CU ROMEO POPESCU SĂ STABILEASCĂ UN NOU RECORD AVIATIC PE DISTANȚA BUCUREȘTI-PARIS.

ASCULTĂ ROMICĂ. CE-AI ZICE DACĂ AM DA NUMELE LUI VLAICU AVIONULUI CU CARE VOM ZBURA LA PARIS?
ACELA CARE SACRIFICÎNDU-ȘI VIAȚA, A DUS DEPARTE FAIMA AVIAȚIEI ROMÂNEȘTI, MERITĂ CU PRISOSINȚĂ MODESTUL NOSTRU OMAGIU

ÎN ZIUA DE
AUGUST 1926
AERODROMU
LE BOURGET,
CHIPAJUL AV
NULUI CU T
COLORUL
MÂNESC PE P
NURI ESTE
MIT CU EN
ZIASM. PRIN
CEI PREZE
SÎNT ȘI MU
ROMÂNI VE
SĂ-I FELICIT
CEI DOI A
TORI.

NU PESTE MULT TIMP CURAJOSUL AVIATOR BĂNCIULESCU PORNEȘTE ÎNTR-UN NOU RAID DORIND SĂ BATĂ RECORDUL PE DISTANȚA PARIS-BUCUREȘTI.

VOM DECOLA LA ORA PE CARE AM STABILIT-O!
CA METEOROLOG TREBUIE SĂ VĂ PREVIN CĂ SE STRICĂ VREMEA

RAIDUL PARIS-BUCUREȘTI SE AFLĂ ÎN PLINĂ DESFĂȘURARE. AVIONUL ZBOARĂ DEASUPRA MUNȚILOR TATRA ÎN CEHOSLOVACIA.

IZBÎNDA NU NE VA SCĂPA! RECORDUL VA FI DOBORÎT! DAR CE-I CU NEGURA ASTA NESUFERITĂ?
DE-AM IEȘI ODATĂ DIN PERDEAUA DE CEAȚĂ!

(Va urma)

CARTUL ACESTA E AL VOSTRU!

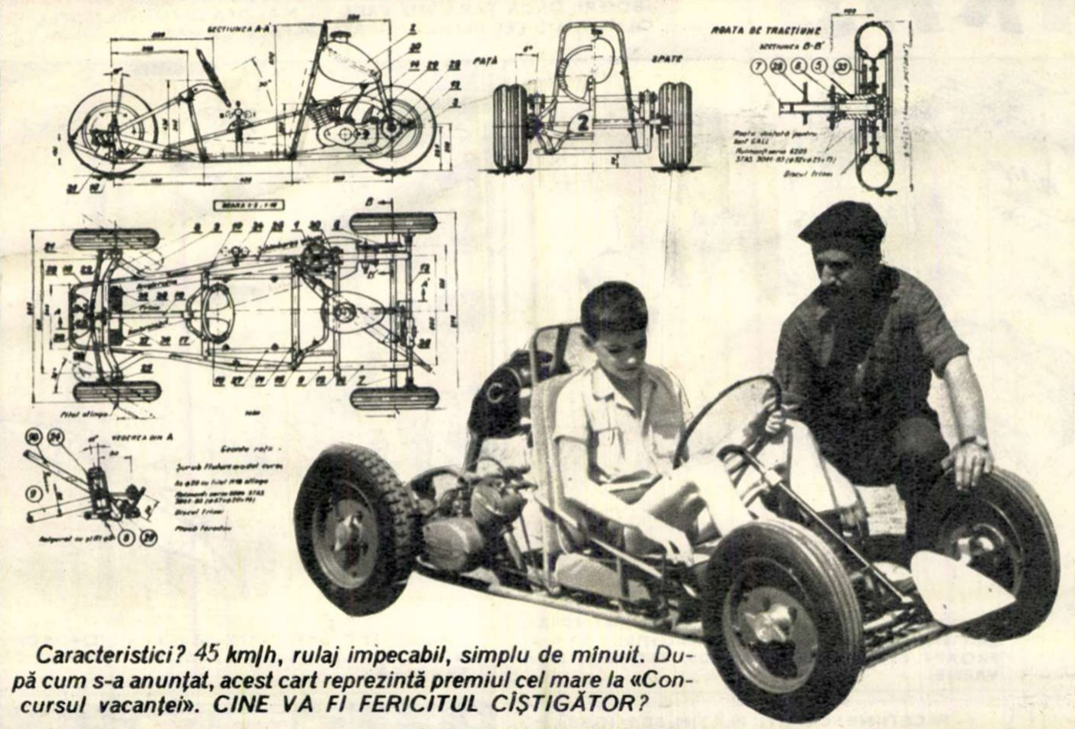

Caracteristici? 45 km/h, rulaj impecabil, simplu de mînuit. După cum s-a anunțat, acest cart reprezintă premiul cel mare la «Concursul vacanței». CINE VA FI FERICITUL CÎȘTIGĂTOR?

Rezultatele concursului „ROZETELE CUTEZĂTORII“

Luînd în discuție lucrările și urmărind rozetele acordate în cadrul concursului «Rozetele Cutezătorii», juriul a atribuit următoarele

PREMII

Premiul I — un magnetofon portabil — **TUTILĂ NICUȘOR,** clasa a VI-a. Școala generală — com. Borșa. jud. Cluj (nouă rozete roșii. totalizînd 27 puncte).

Premiul II — o mașină de scris portabilă — **OLEA MARIANA PAULINA,** clasa a VII-a. Liceul Zlatna. jud. Alba (obținînd șase rozete roșii și două galbene. totalizînd 22 puncte).

Premiul III — un aparat de fotografiat cu trepied — **CIPU MIHAI,** clasa a VII-a. Școala generală. com. Margina. jud. Timiș (obținînd cinci rozete roșii. una galbenă. una albastră. totalizînd 18 puncte).

PREMIUL SPECIAL PENTRU CEA MAI CONCISĂ LUCRARE — un ceas de mînă — **ENE P. NICOLAE,** Școala generală. com. Plosca. jud. Teleorman.

PREMIUL SPECIAL PENTRU CEA MAI ORIGINALĂ LUCRARE — o minge de fotbal și un serviciu de ping-pong — **FETTICH IOSIF,** clasa a VII-a. Deta. jud. Timiș.

MENȚIUNI

1. **Sava Gheorghe,** clasa a VII-a B. Școala generală nr. 18. Brăila.
2. **Niculescu I. Dragoș,** clasa a V-a, Școala generală. com. Dărmănești. jud. Argeș.
3. **Fenichiu Carmen,** clasa a VII-a A. Liceul Mizil. jud. Prahova.
4. **Plîngău Mircea,** clasa a VI-a. Școala generală nr. 4. Pitești.
5. **Gheorghiu Silvia,** clasa a VII-a B. Școala generală nr. 2. Botoșani.
6. **Tesler Doina,** clasa a VII-a C. Liceul Nicolae Bălcescu. Cluj.
7. **Popescu C. Daniel,** clasa a V-a. Școala generală. com. Berca. jud. Buzău.
8. **Ardeleanu Iolanda,** clasa a VI-a A. Școala generală nr. 23. Craiova. jud. Dolj.
9. **Fărcaș Delia,** clasa a III-a. Școala generală. com. Rugășești. jud. Cluj.
10. **Moraru Teodor,** clasa a VI-a A. Școala generală nr. 2. Adjud. jud. Vrancea.

Mențiunile constau în cîte o trusă de reporter «Cutezătorii».

Primii 25 de participanți. clasați în ordinea rozetelor acumulate. beneficiază fiecare de cîte un loc gratuit într-o tabără pionierească de vacanță. la munte sau la mare. Ei vor primi. de asemenea. pentru viitorul an școlar. insigna și carnetul de corespondent special al revistei Cutezătorii.

FOARTE IMPORTANT!

TROFEUL „PANA DE AUR“.

Concursul «Rozetele Cutezătorii» continuă cu «Ediția 1968—1969»! În toată perioada vacanței, redacția așteaptă corespondențele voastre. Cel care va realiza cel mai mare punctaj al acestei etape, va obține diploma și marele trofeu «Pana de aur». Trofeul este transmisibil, revenind de fiecare dată cîștigătorului etapei trimestriale. La sfîrșitul anului școlar se vor acorda Premiile și mențiunile «Rozetele Cutezătorii».

ALPINISM

ORIZONTAL: 1) «Cui» de fixat în stîncă. 2) Însoțește curajul alpinistului (pl.) 3) Deal (reg.) — Gulie. 4) Diminutiv feminin. — A se rupe. 5) Trecere peste un perete stîncos. 6) Culmile munților. 7) Dînsa — Servește! 8) Are o coardă fără să fie instrument muzical! — Urcarea alpinistului cu ajutorul coardei. 9) Stîncă. 10) A fost odată... — Lame!!! 11) Accesorii indispensabile alpinistului îndrăzneț — Ținta alpinistului. 12) Copie... neîncepută!!! — «Teren»... pentru alpiniști. 13) Dă aromă ceaiului — «...artei» sau «Hornul mare» din peretele Surducului din apropierea cheilor, unul din cele mai grele trasee alpine din țară. 14) Drumuri marcate pentru alpiniști și turiști (pl.) — Nelipsit din spatele oricărui turist.

VERTICAL: 1) Se fac lent și fără grabă la urcuș — Alături de busolă. 2) Drum de parcurs într-o excursie, dinainte stabilit — Accesoriu necesar alpiniștilor sau turiștilor de munte. 3) Platformă în stîncă, prilej pentru o scurtă odihnă (pl.) — Cesiu — Între turism și alpinism! 4) Se ocupă cu organizarea excursiilor pe diferite trasee — Literă cirilică — Au fost, înainte de vacanță! 5) În munte! — Ascensiuni dificile — Fier. 6) Bucle de metal la pitoanele alpine — Lac vulcanic și cabană lîngă Tușnad — Cifră. 7) Pui de capră — În bidonul de la cingătoare. — Așezat. 8) Îmbrăcămintea verde a munților — Fără!!! 9) «Fisura...» traseu alpin de dificultate maximă în Bucegi. 10) Merge cu «pac»!

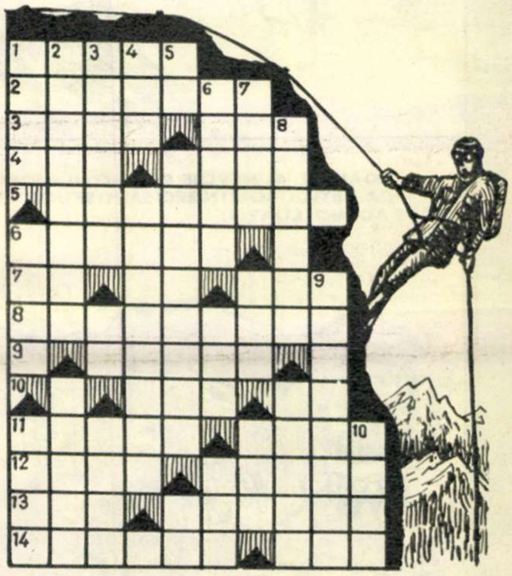

Dicționar la îndemînă: SÎRT, CSI.

UMOR

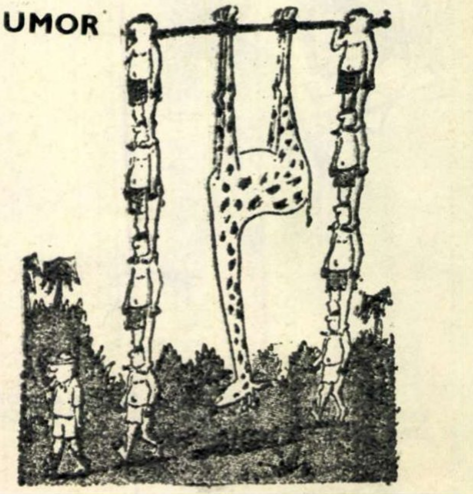

Vînatul cel mare

GIUVAIERURILE LUI BASARAB

108

Scenariu: **DUMITRU M. ION**
Desene: **MIHAI SÎNZIANU**

1330. ÎN ZORI, CÎND ÎNFLORIRĂ CIREȘII, LA CURTEA DE ARGEȘ, ÎN PALATUL DOMNESC FUSESE SFAT MARE. SE HOTĂRÎSE CA BIRUL SĂ NU SE MAI DEA ȘI BASARAB I ROSTISE CUVÎNTUL DE PARTEA ȚĂRII: «BOIERI, DACĂ ȚARA NU VREA SĂ MAI DEA BIRUL, PLĂTIȚI-L VOI»! CĂPITANUL CEL BLOND, AGHIREȘ, RĂMASE LA PAZA DOMNIEI

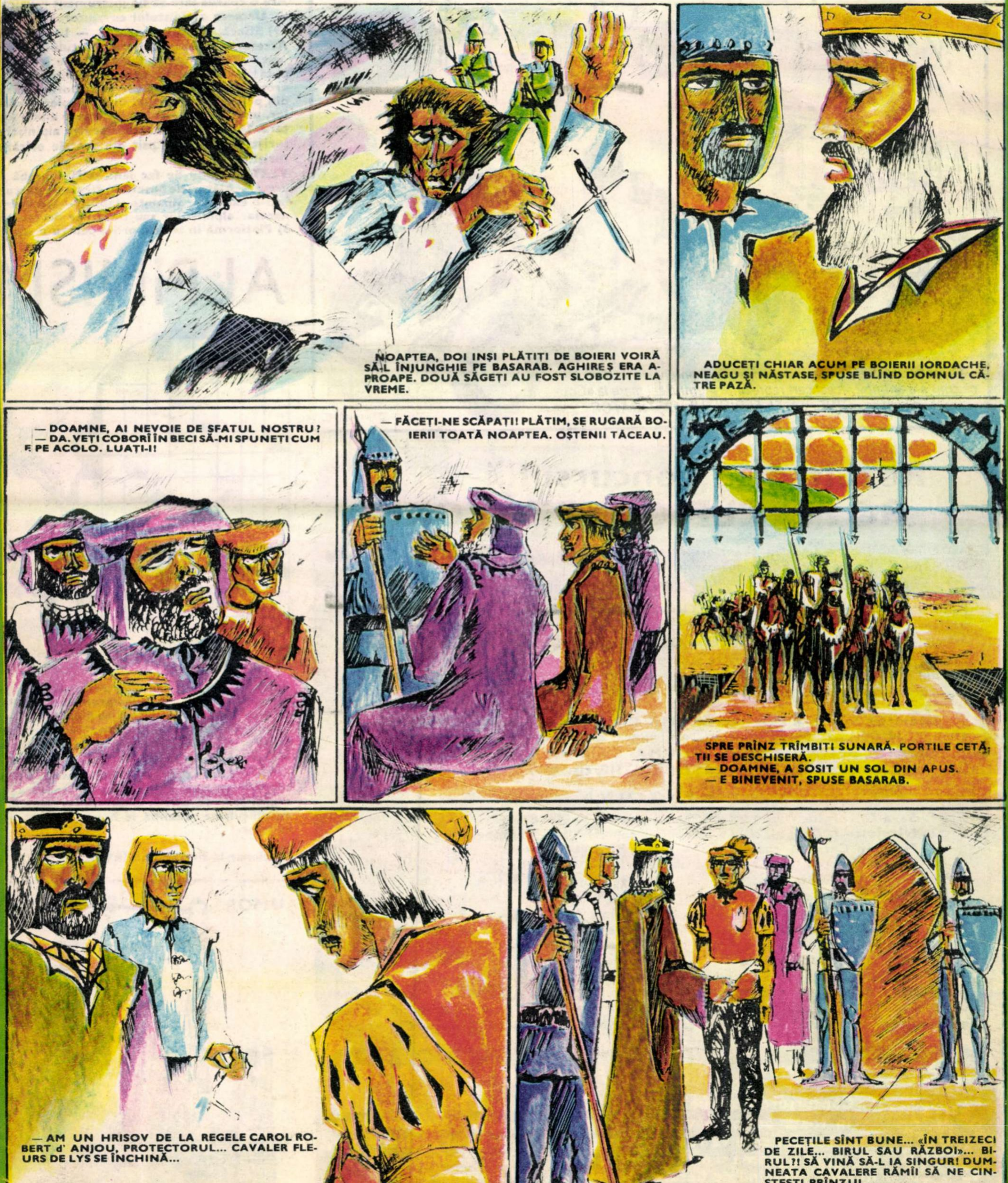
NOAPTEA, DOI INȘI PLĂTIȚI DE BOIERI VOIRĂ SĂ-L ÎNJUNGHIE PE BASARAB. AGHIREȘ ERA APROAPE. DOUĂ SĂGEȚI AU FOST SLOBOZITE LA VREME.
ADUCEȚI CHIAR ACUM PE BOIERII IORDACHE, NEAGU ȘI NĂSTASE, SPUSE BLÎND DOMNUL CĂTRE PAZĂ.
— DOAMNE, AI NEVOIE DE SFATUL NOSTRU?
— DA. VEȚI COBORÎ ÎN BECI SĂ-MI SPUNEȚI CUM E PE ACOLO. LUAȚI-I!
— FĂCEȚI-NE SCĂPAȚI! PLĂTIM, SE RUGARĂ BOIERII TOATĂ NOAPTEA. OȘTENII TĂCEAU.
SPRE PRÎNZ TRÎMBIȚI SUNARĂ. PORȚILE CETĂȚII SE DESCHISERĂ.
— DOAMNE, A SOSIT UN SOL DIN APUS.
— E BINEVENIT, SPUSE BASARAB.
— AM UN HRISOV DE LA REGELE CAROL ROBERT d' ANJOU, PROTECTORUL... CAVALER FLEURS DE LYS SE ÎNCHINĂ...
PECEȚILE SÎNT BUNE... «ÎN TREIZECI DE ZILE... BIRUL SAU RĂZBOI»... BIRUL?! SĂ VINĂ SĂ-L IA SINGUR! DUMNEATA CAVALERE RĂMÎI SĂ NE CINSTEȘTI PRÎNZUL.

(Va urma)

Revistă săptămînală. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: MIHAI NEGULESCU Redactor șef-adjunct: PETRE GHELMEZ. Secretar general de redacție: OVIDIU ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 20. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Prezentare artistică: ANCA ARGHIR. Prezentare grafică: ROZALIA BARANY